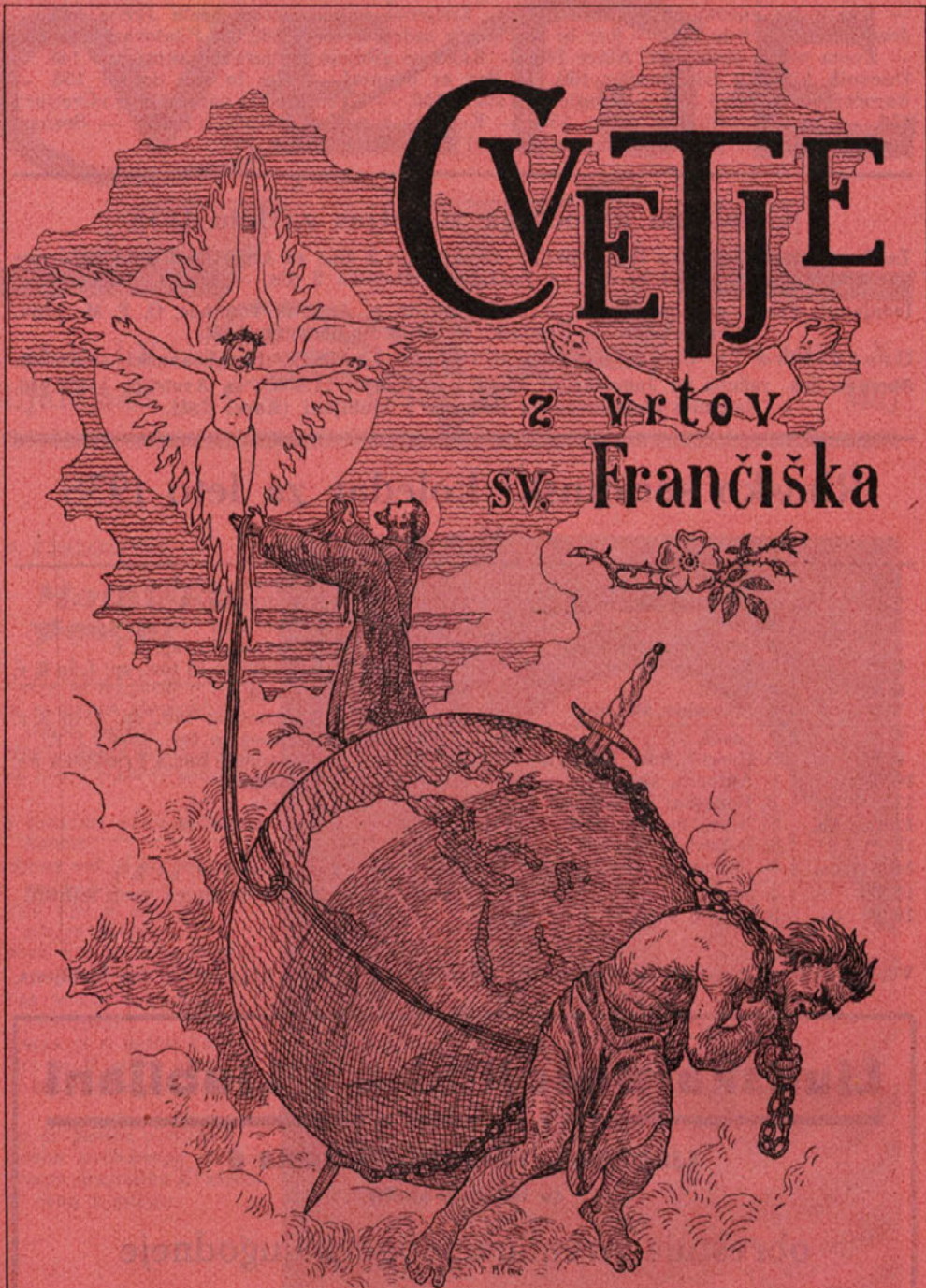

CVETJE

z vrto
sv. Frančiška

Letnik LV

Maj 1938

Štev. 5

Vsebinska 5. številka: Majniška pesem 129. — Družinska pobožnost 130. — Nedelja dobrega Pastirja 133. — Kraljica majniška — Kraljica milostna 135. — O mili zvon 136. — Kaj ti bo enkrat najbolj žal 138. — Življenje kapucinskega brata Jurija 140. — Jezus, verujem v te 141. — Ker bi vas mogla zadeti nesreča 142. — Pilatova vlada 144. — Zveza večjih sestic sv. Klare 146. — Kako se gibljejo tretjeredne skupščine 148. — Dnevnik kitajske misijonarke 150. — Pax et bonum! — Mir in vse dobro! 153. — Naročnikom v Italiji 155. — Razgled po svetu 156. — Kako mislijo naročniki o »Cvetju«? 158. — Novi naročniki »Cvetja« 158. — Kako je z novimi naročniki? 158. — Seznam novih naročnikov po skupščinah in farah 159. — Nove knjige 160.

Celoletna naročnina »Cvetja« za leto 1938

Za Jugoslavijo 15 din; za Italijo 10 lir; za Avstrijo 3 šil.; za Ameriko 1 dol.; za druge države protivrednost 24 din. — Posamezna številka 2 din. — Izhaja mesečno.

Izdajatelj: Franč. prov. sv. Križa. — Zastopnik dr. p. Angelik Tominec, O. F. M., prov. prokurator. — Urednik: P. Odilo Hajnšek, O. F. M.

Uredništvo in Upravništvo »Cvetja« Ljubljana, Frančiškanski samostan. Številka ček. računa za Jugoslavijo: 11.495; za Italijo: 11/6580; za Avstrijo: A-156.946. Natisnila Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Karel Čeč).

Rimsko serafinski koledar za leto 1938

M a j

1 N		2. povel.	17 T	PO.	S. Paskal, sp. 1. r.
2 P		S. Atanazij, šk., c. uč.	18 S	PO.	S. Feliks, sp. 1. r.
3 T	PO.	Najdenje sv. Križa.	19 Č	PO.	S. Teofil in Ivo, sp. 1. in 3. r.
4 S		Varstvo sv. Jožefa.	20 P	PO.	S. Bernardin, sp. 1. r.
5 Č		S. Pij, pap.	21 S	PO.	B. Ladislav in tov., sp. 1. in 3. r.
6 P		S. Janez.	22 N		5. povel.
7 S		S. Stanislav, šk., muč.	23 P		B. Jernej in tov., sp. 1. in 3. r.
8 N		3. povel.	24 T	PO.	B. Janez in tov., muč., 1. r.
9 P		S. Gregor Nac., šk., c. uč.	25 S		Posvečenje baz. s. Frančiška As.
10 T		S. Antonin, šk.	26 Č	VO, PO.	Vnebohod.
11 S	PO.	B. Benedikt in tov., sp. 1. r.	27 P		S. Beda, c. uč.
12 Č	Čm.	S. Nerej in tov., muč.	28 S		S. Avguštin, šk.
13 P		S. Robert Belar., šk., c. uč.	29 N		6. povel.
14 S	Čm.	B. Petronila, dev., 2. r.	30 P	PO.	S. Ferdinand, sp. 3. r.
15 N		4. povel.	31 T		Marija Srednica vseh milosti.
16 P	Čm.	S. Ubald, šk.			

Razlaga kratic:

VO. = vesoljna odveza, PO. = popolni odpustek. Čm. = črna maša, ki je dotični dan dovoljena.

Ljudska posojilnica v Ljubljani

r. z. z neom. z.

Ljubljana, Miklošičeva cesta 6

(v lastni palači)

obrestuje hranilne vloge najugodneje

★

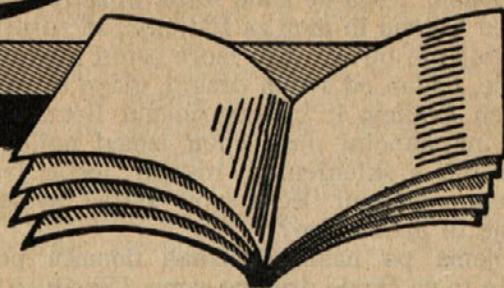
Novo in stare vloge, ki so v celoti

vsak čas razpoložljive, obrestuje po **4%**, proti odpovedi **5%**

CVETJE

Letnik LV.
Ljubljana

1938 - V.
Maj

P. KRIZOSTOM:

Majniška pesem

*Veter je trepetal v travi
in v vitkih stezicah je
sonce gorelo.
Mlado dekle je sredi vrta
na klopi srebrni sedelo ..*

*S tenkimi prsti spleta
venec,
okrog ust ji trepeče
smehljaj.
Nad njo je žlahtno
pličje petje,
pred njo so rože in maj.*

*Vse je kot v daljni
pravljici.
Halja ji v vetru kopni.
Oči so ji polne sanj,
iz srca ji pesem kipi ...*

*To je pesem pomladi,
pesem pobožnega srca,
pesem majniške Kraljice
in Sina njenega.*

**Spet kliče
nas venčani maj
k Mariji
v nadzemeljski raj.**

Družinska pobožnost

Čudovito lep pogled se odpre človeku, ako stopi v krog globoko verne družine v trenutku, ko se pogovarja z najsvetejšim in najvišjim, kar ima svet — z Bogom. Koga ne gane solza, ki zatrepeta v očesu matere, ko dviga svoj pogled k nebu in moli za življenje, za zdravje, za nedolžnost, za blagor svojih ljubljenih otrok? Kdo more ostati hladen in brezčuten, ko odkrije častitljiv oče, obdan od svojih dragih, glavo in se v iskreni molitvi obrne h kralju vseh kraljev, k vsemogočnemu Bogu ter prosi za srečo svoje hiše? Komu ne napolni duše eden izmed najlepših občutkov, če nedolžen, cvetoč otrok s sklenjenimi rokami jeclja svojo molitvico ter priporoča nevidnemu, večnemu Očetu svoje starše, svoje brate in sestre, svoje male prijatelje in prijateljice?

Dandanes pojema po naših družinah domača pobožnost, skupna družinska molitev in to na škodo družine same. Včasih so v vsaki slovenski družini skupno molili. Zato pa je bilo tudi več močatosti, velikodušnosti, pravičnosti in poštenosti; v življenju je bilo manj lahkomiselnosti, lahkživosti in samoljubja; v družinah je bilo več tihe sreče, domačnosti, radosti, veselja in navdušenja za velike in obče koristne stvari.

S tako imenovanim napredkom in naprednostjo ter uglajenostjo zunanjega življenja je iz mnogih družin izginil verski čut staršev; pravo, tiho, a prisrčno življenjsko veselje so zamenjali z vsestransko raztresenostjo. V zunanjih stvareh so iskali srečo, pa so jo že v svojem lastnem srcu izgubili. S svojo posvetno omiko so hoteli opozoriti na veličino svojega duha, pa so se bali, vsaj javno, razodeti svoja verska čutila. Niso se sramovali, če so bili v družbah, ki so brodirale po močvirju nizkotnega govorjenja in življenja, pač pa jih je bilo sram, če jih je kdo videl zatopljene v molitev; niso se sramovali, če so brali opolzke, duha in nrvnost ubijajoče knjige, pač so zardeli, če jih je kdo zalotil, ko so brali nabožno knjigo, resno delo ali prebirali sveto pismo. Tako je polagoma podivjalo marsikatero srce, ko je mislilo, da postaja vedno bolj plemenito, vedno bolj napredno. Človek se je oklepal stvari, ki se jih oklepa tudi nerazumna žival in je pozabil, da spada kot razumno bitje tudi sam v kraljestvo duha in da se mora izpopolnjevati ter požlahtniti samo z združitvijo z Bogom, z najvišjim izmed vseh duhov.

Lahkomiselnost in nelepo življenje marsikaterega družinskega očeta in nespamet marsikatero družinske matere je razušila srečo, mir in blagostanje družine. Zaradi pritiska razmer bodo mnogi starši poskušali vrniti se k preprostemu in skromnemu življenju naših pradedov. Naj bi se zopet vrnili tudi k njihovim krepostim. Potem se bo družinska molitev, na katero so toliki pozabili, zopet uvedla v dobre družine in razlivala domači mir, tolažbo v nesreči in veselje nad vsakim delom dneva.

Res je, da ima javna služba božja v cerkvah velik pomen in velikansko vrednost. Toda kako hitro se sprevrže v neplodno navado, ker se v raztresenosti vsakdanjega življenja sreče ohladi, da se ne bavi več z verskimi mislimi, ki vedno bolj izgublajo vpliv na dnevna dela. Kako hitro se poizgube lepi vtisi, s katerimi smo odšli iz cerkve proti domu! Kako hitro pozabi človek na najsvetejše obljube in sklepe, ko stopi iz svetišča v stare razmere, kakor v popolnoma drug svet, in ves teden nanje ne misli in noče misliti. Ali smo res samo ob nedeljah in praznikih kristjani in otroci božji? Ali ni vsak dan tedna božji dan, praznik, od Boga nam dan na razpolago, da ga po božji volji izrabimo?! Zato nazaj k dnevni družinski molitvi!

Kako lepa je dnevna pobožnost v domačem krogu družine! Družinski oče, družinska mati postaneta svečenik in svečenica Najvišjega. Ista soba, ki gleda naše solze, pa tudi ure našega veselja, ista soba, ki sta se v njej menjavala bolezen in zdravje, v kateri bo nekoč stala naša smrtna postelja, postane tempelj našega Boga in našega Stvarnika. Tu se zbira majhna, s svetimi vezmi krvi povezana družba, ko so se njeni člani v sladkem spanju odpočili od svoje utrujenosti. V zlati jutranji uri se dobrotnemu Stvarniku zahvaljuje vsa družina v iskreni molitvi za njegovo varstvo. A tudi zvečer se zbira, veseleč se dokončanega dnevnega dela in potrebnega počitka. Zadnji pogled vse družine je obrnjen k božjemu Varuhu njihovega življenja; in medtem ko oznanjujejo na nočnem nebesu milijoni zvezd božjo slavo, se dviga skozi nočni mir in nočno tišino tudi naša molitev k Njemu, ki je ustvaril vesoljstvo, — in on jo sliši!

Poleg jutranje in večerne molitve, poleg molitve pred jedjo in po jedi, nam nudi življenje vse polno priložnosti, da častimo Boga v ljubki preprostosti.

V zvoniku votlo zadone zvonovi. Mimo hiše se pomika pogreb. Ljudje spremljajo svojega znanca ali svojo znanko k zadnjemu počitku na zemlji. Verni mož prime za roko svojo zvesto življenjsko tovarišico, oba se zamislita v dan ločitve na zemlji, oba živo objame misel na večnost. Njihova vera, njihovo upanje se v ljubezni obrača k vseмогоčnemu Gospodarju življenja in smrti — to je tiha domača pobožnost!

Kamorkoli se ozremo v kraljestvo prirode, stvari molijo. Ko se spomladi okraši gozd in poljana s cveticami, ko od vseh strani odmevajo glasovi veselih ptic in pojejo škrjančki svojo pesem v čistem ozračju, slavčki pa v temnem grmičevju, ko se je vsa pokrajina čudovito preobrazila, ali ni to molitev prirode? Ko žari na vrhovih planin sneg v večerni zarji in pripoveduje zemljanom o božji lepoti, ali ni to molitev gorá? Ko se zalesketajo zvezde kot prelepi biseri, ki jih nosi prijazna modrina jasnega nočnega neba, ali ne šepeta nébes svoje večerne molitve? Ko razlije solnce vso polnost svojih barv čez oblake, da vse gori in iskri, opravlja nebo svojo molitev in poveljuje slavo Večnega. Ko se ziblje zlato klasje na polju, da se človeku zdi, kakor da bi stal na obali jezera in opazoval igro majhnih valov, ali ni to molitev poljá, ki nas opozarja na Stvarnika vesoljstva, ki je obdaroval zemljo z rodovitnostjo, da nas redi in poživlja? Od lepote prevzeti oče razlaga svojemu majhnemu sinu čudeže božjega stvarstva, opozarja ga na sledove najvišje Modrosti, ki je prirodo tako lepo uredila. Vesel in svet občutek napolni pri pogledu teh čudežev dušo in srce, ko občudujeta dela božje vseмогоčnosti — to je tiha domača pobožnost!

Koliko ur preživi družina sama s seboj! Lepo je, da te ure izpolni z veselo zabavo, pa tudi lepo, če jih izrabí z višjim veseljem in bolj resnimi svarmi. Dobra nabožna knjiga, ki nam daje navodila, kako naj si izboljšamo srce in dušo, ali življenje Gospoda našega Jezusa Kristusa, njegove presvete matere Marije in svetnikov ter svetnic božjih, vse to nam preobrazuje in prenavlja našo notranjost. Ko eden izmed članov družine glasno bere, ga drugi poslušajo, in vera vseh se poživlja, razum razsvetljuje, krepost se razodeva v svoji lepoti, nespamet v svoji smešnosti, boljši postajamo, v srcu se vedno bolj približujemo Bogu — to je tiho družinsko bogoslužje!

Teh par zgledov kaže, kako različne so priložnosti za domače bogoslužje. Ni tedaj potrebno, da vedno opominjati, vedno učite in svarite. Ne, oče, ne, mati in vsi vi, ki vam je vera in ljubezen do Boga sveta. Najlepši nauk, najbolj učinkovita pridiga je vaša življenja; vaš zgled

deluje bolj mogočno kot vsaka beseda, vaše dejanje je bolj rodovitno kot vsak vaš nauk.

Marljivi, skrbni oče, ki ljubi red in je v vsem svojem delovanju točen; zvesta, skrbna, ljubeznivo-resna, nežna mati; ubogljivi, plemeniti otroci; delavni, zvesti posli: vsi ti so trajni svečeniki in čvečenice Boga. Vse njihovo življenje je pošteno in pravično, sad notranje zvestobe do Boga, sad češčenja božjega. Pobožnost njihovih duš se zrcali v njihovih delih. Če je vrvenje življenja v drugih ljudeh že davno izpodrinilo tista sveta čutila, ki jih je v dušo in srce razlila nedeljska služba božja, delujejo v članih družine, kjer se dnevno moli, dalje. Če so drugi lahkomišelnost pozabili vse velike sklepe in obljube, ki so jih storili sredi preizkušenj in nesreč, ki so jih zadele, žive trajno v srcih članov resnično krščanskih družin ter jih slednji dan nagibljejo k bogoljubnemu življenju.

Z nežno in vendar vzvišeno silo deluje domača pobožnost na duše. Ta pobožnost nas utrjuje v tistem pravem stališču, ki ga moramo v svetu zavzemati; družni nas prav tako z vsakdanjim delom in dnevnimi dogodki, kakor z upanjem na večno življenje. Ko govorimo z Bogom in se k njemu obračamo, ne delamo tega kot tujci, ampak kot otroci, ki se slednji dan zbirajo okrog svojega božjega Očeta.

Po vsaki domači pobožnosti se čutimo bolj močne, boljše, bolj vnete za vse dobro; sebi in drugim množimo notranjo srečo; v svojem obnašanju in življenju smo vedno bolj plemeniti; v sebi nosimo blaženost domačega miru. Mirna vest napolnjuje z nedopovedljivim veseljem in radostjo presrečno dušo. Življenje uživamo bolj veselo, ker ga uživamo bolj čisto.

In resnično! Bogu zvesti duši je vse sveto. Kjer je Bog, mora izginiti vse nesveto. Bog prebiva v družini: kako naj ne napolnjuje božji sveti mir take družine? Ali more človek z grehom onečastiti tiho sobo, v kateri se tolikokrat z vsem upanjem obrača do večnega Stvarnika? Ali more kleti na kraju, kjer moli? Govoriti neresnico na prostoru, kjer se je tolikokrat razgovarjal s Sodnikom vseh misli in želj? Ali se more vdati izbruhom sovraštva, nevoščljivosti, obrekovanja, jeze tam, kjer se je priporočal v varstvo večne božje Ljubezni? Ne! Zakaj vsega tega zla in vseh drugih grehov ga varuje domača služba božja, ki ga tesno poveže z Bogom.

Ako se tedaj zbudimo, ali se podamo k počitku, naj bo Bog naša misel. In takrat, ko bom mogoče ravno v tej dobi, kjer sem se tolikokrat bližal v iskreni molitvi svojemu Gospodu in Bogu, zadnjič zaspal, naj bo tudi moja zadnja misel v zemeljskem življenju — Bog. In v drugem življenju, v lepšem svetu, kjer se bom zbudil k zavesti, bo zopet moja prva misel — Bog. Ko me bo tam objel tuj, doslej še nepoznan svet z vso svojo krasoto, mi ne bo tuj moj Bog. Tukaj bom zaspal v rokah istega Boga, v katerih se bom tam zbudil. Ljubezni polni Oče, katerega se je na zemlji oklepal moj duh z otroškim spoštovanjem, je tudi tam moj Oče.

Sedaj šele razumemo ves pomen in blagoslov domače, družinske pobožnosti, ki naj nam bo vedno draga. Zlasti udje Tretjega reda ne smejo nikdar pozabiti na določila, ki jih v tem oziru daje drugo poglavje Vodila, da bodo v svojih družinah poživali domačo pobožnost.

Nedelja dobrega Pastirja

Drugo nedeljo po veliki noči obhaja sveta Cerkev praznik dobrega pastirja. »Jaz sem dobri pastir — je rekel Jezus — in poznam svoje in moje poznajo mene in dam svoje življenje za svoje ovce. Imam še druge ovce, ki niso iz tega hleva; tudi te moram pripeljati in bodo poslušale moj glas.«

Kako Jezus — dobri pastir, vodi izgubljene ovčice k sebi, nam zelo lepo pokaže tale resnična zgodba:

Iz velike brezbožne tiskarne je stopil na ulico velemesta mlad mož, poln jeze in sovraštva do Boga in vsega, kar je božjega. »Danes sem se pa maščeval. Zvečer bo tisoč in tisoč ljudi bralo moj članek in z menoj vred preklinjalo Boga!« Tako je zaklical tovarišu, ki ga je pravkar srečal. Z gnevom v srcu se je pomešal med množico.

Ta mladi brezbožnež je bil edini sin stare, pobožne matere, bivajoče daleč zunaj na kmetih. Že štiri leta je bila popolnoma sama, zakaj njen sin Karel od takrat ni več prestopil domačega praga. Dan za dnem je posedala pri oknu in s solznimi očmi zrla v daljavo, če morda vendarle ne pride odkod njen sin edinec. Pa ga ni bilo. Odkar je bil v velemestu v družbi brezbožnih prijateljev, je izgubil vero in z njo tudi ljubezen do doma. Nič več ni hotel poznati svoje matere, nobenega poročila, nobenega pisma ji ni več poslal. Živeti je hotel le svojim strastem in sovraštvo do Boga. Mislil si je pač, da stara mati nič ne ve. Toda materino oko vidi v najoddaljenejši dalje in njeno srce se ne utruji v ljubezni. Zaslutila je,

Jezus dobri Pastir

da je Karel zašel na pota, ki ne vodijo k Bogu. Zato je šla vsak dan že navsezgodaj v cerkev molit za svoje izgubljeno dete. Tam se je pred tabernakljem izjokala in kadar je mašnik povzdignil sveto Hostijo, je z vso iskrenostjo svojega razbolelega materinskega srca molila: »O Jezus, dobri pastir, pojdi za njim, poišči ga in pripelji mi ga nazaj.«

Takrat pa, ko je Karel objavil svoj prvi brezbožni članek, mati ni mogla več v cerkev. Jezus je prišel k njej. Ležala je na smrtni postelji. S pojemajočim glasom in s trepetajočimi ustnicami je spraševala gospoda župnika: »Kaj mi Karla še niste pripeljali?« Ljubeče je tolažil duhovnik umirajočo mater, češ dobri pastir bo izgubljenega sina gotovo rešil ter ga pripeljal nazaj. Zakaj materine solze in materine prošnje prodirajo oblake. Podelil ji je sveto popotnico in že umirajoča je še enkrat, zdaj zadnjikrat na zemlji šepetala svojo molitev: »O Jezus, dobri pastir, pojdi za njim, poišči ga in pripelji mi ga nazaj!« Kmalu nato se je ljubeče materino srce ustavilo in nehalo utripati. Bilo je prav ob uri, ko je Karel

sramotil svojega Boga, pa tudi ob uri, ko se je dobri pastir odpravil iskat izgubljeno ovco, da jo poišče in pripelje nazaj, kakor je tolikokrat prosila dobra mati...

Kot potopljen v sovražne in bogokletne misli je hitel Karel iz tiskarne v družbo sebi enakih, ko mu je mahoma udaril na uho srebrni glas zvončka. Vzravnal se je in pred seboj zagledal duhovnika z Najsvetejšim. — Karel in Bog sta si stala nasproti. Ali mu v duši ni zagorelo novo sovrašтво? — Ne! Ni pobral kamna in tudi pesti ni dvignil, zakaj v tem hipu je Dobri pastir potrkal na vrata njegovega zaprtega srca. Hipoma se je spomnil svojih otroških let, ko je kot majhen ministrant tudi on nešteto krat spremljal duhovnika in Najsvetejše z lučko v roki in s srečo v duši.

O, kako lep, kako srečen čas je bil to! Toda luč njegove otroške vere je že zdavnaj ugasnila, zvonček njegove ljubezni do Boga je že dolgo strtl. Z njim pa tudi strta sreča njegovega srca. — »Samo enkrat še, samo kratek hip naj bi bil še tako srečen, kakor takrat v otroških letih!« — Tu pa se je dvignilo sto in sto zapeljivih duhov ter mu kričalo v uho: šleva, bojazljivec, strahopetnež! — In Karel je prisluhnil, zatrl vse lepe spomine in zaprl srce pred klicem milosti božje. Skočil je v stransko ulico, da bi duhovnik odšel mimo. Toda Dobri pastir ne počiva, hiti za izgubljeno ovčico. Prav v ono stransko ulico je zavil duhovnik. Karel beži v naslednjo ulico — duhovnik gre za njim. Zavije v hišo — duhovnik pride za njim. Hiti po stopnicah v prvo, drugo, tretje, šesto nadstropje — duhovnik gre za njim. Plane v majhno podstrešno sobico — pa ravno tu-sem je bil namenjen duhovnik k bolniku. Zdaj Karel ni mogel več bežati. Padel je na kolena in s pretresljivim glasom zaklical: »Zdaj pa ti ne morem več ubežati, o Bog! Spreobrnjen sem, verujem!«

Žarek milosti je iz svete Hostije zadel Karla, Dobri pastir je našel izgubljeno ovco ter jo pripeljal nazaj. — Po previdenju bolnika je šel Karel z duhovnikom in dolgo ostal pri njem. Ko je bil zopet na ulici, je nosil v duši tisto sončno srečo, ki jo je bil užival kot mali ministrant. — Njegova prva misel zdaj je bila: domov k materi! Kakor nekdanj, tako ji je tudi zdaj hotel nasloniti glavo na srce ter ji povedati vse, vse; še danes mora biti pri njej...

Tih poleten večer je bil, ko je Karel prestopil mejo domače vasi. Blažen mir je počival nad polji in travniki in vsaka cvetlica mu je klicala v pozdrav. Bil je vesel. Toda čim bliže doma je bil, tem tesneje mu je bilo pri srcu: kaj poreče mati, kako ga bo sprejela! Že je stal ob ograji domačega vrta. Ali ne sedi, kakor vedno, ob oknu za rožami? Že je hotel zavpiti: mati, mati, pa glej! Župnik je prišel iz hiše. Globoka resnost mu je počivala na obrazu in ves začuden se je zazrl v tučja. Karel ga je pozdravil in šele tedaj je župnik spoznal svojega župljana. »Karel, ti tukaj! Kaj pa te je pripeljalo semkaj?« — Mater bi rad videl. Povedati ji moram, da sem se spreobrnil, da sem zopet našel Boga. — V župnikovih očeh je zablestela solza in v veliki bolesti je dejal: »Karel, prepozno si prišel. Tvoja mati je mrtva. Njene zadnje besede so bile molitev za tebe, izgubljenega sina.«

Ko je Karel prestal svojo prvo žalost, ga je župnik peljal k materi-nemu mrtvaškemu odru. Mirno in tiho je ležala sredi sveč in cvetic s spokojnim obrazom in z nalahno odprtimi očmi. Niso ji jih mogli zapreti, kakor bi še mrtva hotela gledati za sinom v daljavo. Pretresljivo jokajoč se je Karel zgrudil na tla in v duši se mu je odigral nov čudež ljubezni božje...

Zopet so minila leta in Karla ni bilo nič domov. Pa je nekega dne zadonelo zvonjenje in pesem se je oglasila: novomašnik bod' pozdravljen. Kaj se je zgodilo? Karel se je vrnil kot novomašnik, da na domačem oltarju opravi svojo prvo daritev. Dolgo v noč so zvonili zvonovi in zvezde z neba so gledale, kako je na grobu svoje matere klečal sin-duhovnik ter molil, rekoč:

»Gospod, daj ji večni pokoj, in večna luč naj ji sveti, naj počiva v miru. Amen!«

P. ROMAN:

Kraljica majniška — Kraljica milostna

Kraljica majniška — Kraljica milostna. Niso vsi ljudje v enaki meri milosti deležni. Imamo med seboj otroke, mladenke, fante, ki nanje lahko dozorel in resen človek z zavistjo gleda. Večkrat so tudi stari in v bojih življenja osiveli ljudje prav izbrane posode milosti božje — četudi je njih življenje navidez ubogo in neznatno.

Izreden, docela enkratni pojav v zgodovini milosti božje je ona — NEOMADEŽEVANA — PREČISTA — NEDOTAKNJENA — vzeta iz človeških vrtov za božje namene.

Besedo »m i l o s t«, to preprosto in vendar tako obetajočo in toplo, nihče ne more do kraja razumeti, slutiti komaj tisti, ki razume in dojame brezdno med nebom in zemljo, med smrtjo in življenjem, med zdravjem in težko boleznijo. Milost je človeku potrebna samo nedosegljiva, kakor so nedosegljive zvezde na nebu. Bog oče sam se mora skloniti k zemlji, k otroku.

Kako je že molil sv. Frančišek?

»Ljubi, dobri Gospod, kako si ti velik in dober in kako sem jaz majhen in ves slab. Roke moje hrepene za teboj! Daj, napravi korak, dva, tri, ne, sto in več, dokler Te dosežem.«

Zgolj naravni človek je neznamen in ves bolehen in dovzeten za vse slabo. V gotovem pomenu besede pa je celo mrtev, brez življenja.

Milost ni samo pomoč, ali samo odpuščanje. Je res pomoč božja in odpuščanje božje, toda je v bistvu več, ker je: življenje. Milost je življenje iz Boga, za Boga, v Bogu. Sv. Avguštin lepo pravi: »Duša je življenje tvojega telesa, življenje tvoje Duše je Bog.

Toda nam otrokom XX. stoletja se pojavi dvom in grenka skrb: Pa je to vse živa resnica? Kaj če ni to le opojen sen, čudovit in tolažljiv, pa vendarle: s e n . . . ? Ali ni to vse, le domotožje izgnanega otroka, privid do smrti trudnega? Na to vprašanje iz trepetajočega in malodušnega srca vem le en odgovor, ki ga berem pri sv. Janezu, 14, 19. = »Jaz živim in tudi vi živite.«

Seveda pa ni milost vidna za naš otopeli in zastrti pogled. To je stvar vere, kakor nebesa in kazen in plačilo in Bog sam. Kadarkoli moliš svoj »Credo« — verujem — moliš tudi veroizpoved o milosti. Blagor onim, ki niso videli in so verovali!

Za sklep le še to: čuvaj zaklad milosti. Spoštuj življenje milosti pri sebi in pri drugih. In če si bil tako nesrečen, da si lučko milosti ugasil, tedaj hiti, da jo prižgeš, da ne pride Ženin sredi noči in ne poreče kakor onim devicam: n e p o z n a m v a s .

In njo prosi — milosti polno, da Te varuje, ohrani čisto in nedolžno srce — v milosti.

P. ODILO:

O mili zvon

Majnik pride in odide. Ljubezen pa ostane. Ljubezen krščanstva do svoje Kraljice in Matere ne pozna nobenega »do tukaj in ne dalje«. Nasprotno. Vse krščanstvo je prepričano: De Maria numquam satis — o Mariji nikdar dosti! Ljubezen do božje Porodnice hoče biti povsod pričujoča in neprestana.

In v resnici: neprestana pobožnost do presvete Device obstaja. Obstajala je, preden smo poznali kako majniško pobožnost. Majnik nam mora pobožnost in ljubezen do božje Matere le poglobiti. Kraljica majnikova mora postati kraljica in vladarica vsega našega življenja in vsakega dneva v našem življenju.

Neprestana Marijina ljudska pobožnost je Marijina jutranja, Marijina opoldanska in Marijina večerna pobožnost — to je trikratno zvonjenje, ki nas kliče k »angelskemu pozdravu«. Važna naloga našega časa je, da priborimo angelskemu pozdravu zopet tisti pomen za sedanost in bodočnost, ki ga je imel v krščanski preteklosti.

Angelski pozdrav mora postati zopet, kar je bil: svarilni in bojni klic pred pretečo nevarnostjo. Bil je l. 1090. Papež Urban II. je klical

na boj za križarske vojske, a vedel je, da ne bo osvojil svetih krajev samo z orožjem. Zato je zapovedal, da naj od dneva, ko bo odrinila vojska proti Jeruzalemu, v vseh cerkvah molijo. Leta 1239 je papež Gregor IX. to zapoved ponovil in določil, da naj vsi ob jutranjem in večernem zvonjenju molijo kleče angelski pozdrav. Angelski pozdrav je molitev, ko zvonijo bojni zvon krščanstva. Molitev križarjev, bojevnikov, ki se bore za najvišje.

Isti značaj ima angelski pozdrav opoldne. Segaj nazaj do papeža Kalista III. Carigrad je padel l. 1453 v roke Turkov. Ves narod je bil ogrožen. In zopet se je pokazala božja modrost papežev. Kadar gre za to, rešiti krščansko civilizacijo pred propadom, takrat je treba poklicati Njo na pomoč, ki je na dan prvega angelskega pozdrava, 25. marca leta 1., rešila svet. Papež je določil, da naj vsi verniki pri opoldanskem zvonjenju molijo angelski pozdrav. Opoldanska molitev angelskega pozdrava je uradna molitev krščanstva za rešitev zapada v časih največje nevarnosti.

Pozneje 500 let. Zopet govorimo o propadu zapada. Boljševizem je postal svetovna nevarnost. Novi rdeči vesoljni potop preti moderni družbi. Velik strah se polašča ljudstev nad tem, kar ima priti. Vse hoče nazaj v barbarstvo. Kaj storiti? To, kar so storili pred 500 leti. Treba je zvoniti na zvon nevihte. Zvon nevihte ob pretečem vesoljnem potopu. Zvoniti vsako jutro, vsako opoldne in vsaki večer. Toda krščanski zapad ne razume več zvonjenja angelskega pozdrava. Kvečjemu da nam zjutraj pove ta zvon: Vstati je treba. Opoldne: Čas obeda je. Zvečer Delopust je napočil. Toda da bi bilo to zvonjenje zvonjenje ob nevihti za ogroženi zapad, kdo na to misli?

Milost je za vsak narod, za vsako deželo, poslušati zvonove alarma in angelski pozdrav moliti res v tem alarmnem razpoloženju. Ta molitev naj bo za kristjane modernega časa kot eksorcizem, nekako zarotenje

Le kliči nas venčani maj
k Mariji v nadzemeljski raj

proti duhu modernega časa. Jutranje zvonjenje eksorcizem proti poplavi materializma, ki ne pozna več nobenega nadnaravnega umevanja dela. Opoldansko zvonjenje eksorcizem proti poplavi laicizma, razkristjanjevanja, ki zametuje vse, kar je verskega v javnem življenju. Večerno zvonjenje eksorcizem proti poplavi senzualizma, proti duhu vsesplošne čutnosti in uživaželjnosti.

Prvo pri angelskem pozdravu je svarilni in bojni klic. Drugo upognitev kolena, sklepanje rok, proseča molitev za zmago in mir. Angelski pozdrav je izrazita molitev izpovedanja krščanstva. Vsebina temeljev. Izvleček iz katekizma. Tu notri je vera v prvi padeč in v izvorno krivdo, v učlovečenje božjega Sina, da smo ljudje postali deležni božje narave, da smo prerojeni ne po krvi in plemenu, temveč po Sv. Duhu. V tej molitvi je vera v splošno posredovanje milosti po Mariji, vera v občestvo svetnikov brez razlike jezika in plemena. Ne vem, če je kje molitev, ki bi bila tako kratka, pa bi tako izčrpno povedala vse, kar mora biti danes povedano proti vedno bolj živahnemu modernemu poganstvu in proti onemu blaznemu naziranju, da je lahko narod samemu sebi odrešenik. Taka molitev je molitev angelskega pozdrava. To je molitev stoletij in molitev stoletja. Času primerna molitev!

Času primerna je ta molitev, ker je molitev javnosti. Kralj Ludovik XI. je izdal 1. maja 1474 ukaz: »Vsi Francozi, izobraženi in preprosti, naj ob zvonjenju vsako opoldne pokleknejo, naj se pobožno prekrižajo in molijo k naši ljubi Gospe za mir.« In zgodovinarji poročajo: Nikogar ni bilo, ki bi ob prvem udarcu zvona, najsi bo v hiši, ali na cesti, ali na polju, ne padel na kolena, da moli Mariji na čast angelski pozdrav. Še v 17. stoletju je bila ta navada splošna po Evropi. In še v sredi 19. stoletja, tako poročajo, je nastala na sejmu ob Pirenejskem gorovju velika tišina po vsem sejmišču, ko je zazvonilo poldne. Vse je molilo.

Do danes se je mnogo izpremenilo. Evropa ne moli več angelskega pozdrava javno pred svetom. Po mestih, po trgih so redki, ki snamejo klobuk. Evropa je postala strahopetna. Liberalizem je javnost oropal vere. Molimo še v cerkvah in v tihih skritih sobicah, toda cesta ne moli več. In tudi naša vera je taka. V javnosti je ni več. V javnosti smo lahko goljufi in tatovi. Javnost kaže drugo obličje, obličje družabnega brezboštva. Zvon še zvoní, toda njegov glas ne najde odmeva na cesti in na javnih trgih. Še enkrat: Evropa je postala strahopetna.

Vem: javna molitev angelskega pozdrava ni bistvo katoličanstva, pač pa je obzidje trdnjave. Velik greh odpuščanja je, da smo to staro krščansko navado prodali za tako nizko ceno. Kdor obzidja ne brani, bo kmalu izgubil tudi trdnjavo.

Tretjeredniki! Rešimo in ohranimo narodu molitev angelskega pozdrava!

P. HUGO: Kaj ti bo enkrat najbolj žal

Kar takoj in naravnost ti povem, da to: koliko sv. maš v življenju boš opustil, pri katerih bi lahko bil. Ne mislim ravno obveznih sv. maš ob nedeljah in zapovedanih praznikih. Za te ti bo nekoč seveda tudi žal. Če ne, potem ti seveda gorje celo večnost! A zaenkrat imam pred očmi neobvezne sv. maše, katerih se nihče ni dolžan pod grehom udeležiti, a bi se jih lahko. Zdrav je, čas ima in cerkev morda pred nosom, pa ne gre, ker se mu ne ljubi, ali iz kakega drugega vzroka. Da, tudi za te opuščene svete maše ti bo nekoč bridko žal. Bog daj, da ne prepozno!

Glej, vsak človek je pred Bogom bolj ali manj zadolžen. Sila redki so, ki bi imeli pri njem vse svoje račune poravnane in še kaj prihrankov. Niti svetniške duše niso tako na čistem, da bi jim v primeru smrti ne bilo treba preko vic do končnega cilja. Kaj šele povprečni kristjani, ki le bolj po tem vprašujejo, kaj je pod smrtnim grehom zapovedano ali prepovedano. Tega se še boje, da bi kako božjega prijateljstva ne zapravili. Ni čuda, da niso prav nič veseli, ko začujejo božji poziv: Oskrbi svojo hišo, ker boš umrl! Če se že ne obrnejo žalostni v steno, kot kralj Ahac, jih zavest še neporavnanih dolgov kot mora tlačiti.

V samotnih urah na bolniški postelji jim duh še enkrat poroma na vsa prehojena življenjska pota. Ob obeh straneh vidijo žuboreti bistre in močne studence milosti. Vest, ki takrat začne dobivati orlovske oči, jim pravi: Glej, koliko zlatih prilik si imel v življenju, da bi bil sproti poravnaval svoje dolgove pred Bogom in si za vsak primer še kaj prihranil. A si imel za vse drugo več smisla ko za to. Zdaj se pa tvoje ure iztekajo in studenci milosti zate drug za drugim usihajo. Ne preostane ti drugega kot preostale dolgove nesti s seboj v vice, kjer jih boš moral z visokimi obrestmi plačevati. Ne, ni prijetno umirati s to zavestjo.

A, kot rečeno, najbolj bo vsakemu takrat žal tistih sv. maš, ki jih je iz lenobnosti in lagodnosti opustil, čeprav niso bile zapovedane. Seveda, če ima pravi pojem o vrednosti daritve sv. maše. Kar se tiče njene vrednosti, se naša osebna dobra dela, kakršna koli že, z njo niti primerjati ne dajo. Naša dobra dela, ki jih posvečujemo Bogu na račun svojega zadolženja pri njem, so le bolj »iz druge roke«, kot pravimo. V tem oziru smo podobni rudarjem v zlatih rudnikih. Cele tone materiala na dan spravljajo. A drobnih zlatih zrnec je v njem le malo. Če pa gremo k sv. maši in tam svoje zadostilne žrtve združimo z božjo zadostilno žrtvijo na oltarju, jim damo s tem nekako neskončno zadostilno vrednost. Kajti v tem primeru ne kličejo le naše skromne žrtve, ampak sama neskončna božja žrtev: Oče, odpusti! Sv. maša je rudnik čistega zlata.

S tega vidika je sv. Lavrencij Justinijan gledal sv. mašo, ko je zapisal: »Deni v eno skledico tehtnice vsa dobra dela: molitev, bdenje, post, razdano miloščino, mrtvičenje, romanje in kar je še takega. V drugo skledico pa položi eno samo nekrvavo daritev. Nato pa dvigni tehtnico. Videl boš, da si skledici nista v nikakem ravnotežju. Tista, v kateri je sv. maša, bo s svojo težo kar udarila ob tla in pognala nasprotno kvišku. Ne čudi se temu. Saj se pri sv. maši vendar daruje On, v katerem je vsa polnost božanstva, ki kot tak vsebuje neizčrpen zaklad zaslužnja in katerega priprošnja je vsemogočna.«

Da, kdor ima ta edino pravi pojem o vrednosti sv. maše, ta bo na zadnjo uro najbolj obžaloval, da ni bolj pridno zahajal k sv. maši, ko bi bil lahko. In koliko je takih. Čas imajo med tednom. Sami tožijo, da jim je dolg čas. Blizu cerkve so. Tedaj imajo najlepšo priliko tudi ob delavnikih hoditi k sv. maši. Ako si ti, ki to bereš, v takem zavidljivem položaju, ne opusti nobene prilike, da pohitiš k sv. maši. Kolikor se jih le moreš udeležiti, udeleži se jih. Konvertiti in druge pobožne duše so se zaradi tega najrajši nastavili blizu cerkva, zlasti samostanskih cerkva, da so imeli priliko biti vsak dan pri več sv. mašah. Druge vnete duše, ki med tednom niso imele časa, so ob nedeljah ves dopoldan prebile v cerkvi, da so vse sv. maše ujele. V življenju in ob zadnji uri je bila to zanje največja tolažba. Tudi tebi bo, če jih boš posnemal. Nasprotno pa ti bo, če ne prej, na zadnjo uro najbolj žal iz lenobnosti in lagodnosti opuščenih sv. maš. To pozno kesanje bi ti s tem pisanjem rad prihranil.

Življenje kapucinskega brata Jurija

(Nadaljevanje.)

Čez dve leti pridnega dela v valjalnici je postal br. Jurij spremljevalec in strežnik p. Filipa iz Amelije. Po smrti p. Filipa je bil dodeljen oskrbi in popravilu samostanskih oblačil. Približno okoli leta 1740 je nastopil br. Jurij silno težavno službo, ki bi jo lahko imenovali ognjeno preskušnjo njegove čednosti in svetosti. Imenovali so ga za bolniškega strežaja pri velespoštovanem patru Gregoriju. Ta pater je na svojih poklicnih potih in v kopalšičih rabil posebne postrežbe, zlasti še pozneje, ko je zaradi hiranja bil končno navezan samo še na posteljo. Koliko dela in skrbi je padlo na br. Jurija, ki mu je stregel 15 let do njegove smrti, si lahko mislimo in bomo o tem pozneje več slišali. Prost te službe je nastopil službo pobirača milodarov za samostan v Rimu. V tej službi je osta do smrti.

Delovanje br. Jurija v Rimu.

Br. Jurij je silno ljubil sveto mesto Rim kot središče vsega krščanstva, kot mesto slavnih mučencev, mesto poglavarja apostolov sv. Petra. Ta ljubezen ga je vodila v razna krščanska svetišča, že ko je bil še pekovski pomočnik. Kot redovnik pa je še posebno daroval vsako uro ljubemu Bogu. Zlasti je posvetil Bogu svoje jutranje ure, v katerih je s tolikim veseljem vršil angelsko službo pri sv. mašah.

Kadar je šel po mestu, je bil vedno v molitev zatopljen z očmi, pobešenimi k zemlji. Za noben dogodek okoli sebe se ni brigal. Nič ni moglo vzbuditi njegove radovednosti. »Dosti imam dela z mislijo na nebesa,« je večkrat rekel. Na njegovem obrazu se je zrcalil odsev notranjega miru in sreče. Nekako poveličan je bil njegov obraz, kot bi gledal reči, ki jih mi ne moremo. Kdor ga je srečal, se mu je zdelo, da vidi serafa.

Četudi so šli mimo njegovi najboljši prijatelji, on jih ni opazil. Če so ga poklicali, se je ozrl in zdelo se je, kakor bi se vrnil iz kakega drugega sveta.

Ljudstvo ga je dobro poznalo in se k njemu zatekalo, ga prosilo nasvetov in pomoči, saj jim je veljal kot nekak angel varuh, ne samo v vsakdanjih potrebah, ampak tudi v dušnih zadevah. Samo Bogu je znano, koliko grehov je preprečil. Svojo kri bi bil rad pretil, da bi grešnike spreobrnil in jih privedel na pravo pot. Silno ga je žalilo pogosto preklinjevanje, ki ga je moral poslušati na cesti, ko je pobiral milodare za samostan. Ni mogel molčati. Včasih je pristopil k preklinjevalcu in lepo prosil, naj vendar ne onečaštuje imena onega dobrega Boga, ki nam izkazuje toliko milosti in dobrote.

Kakor prej med svetom, tako mu je tudi pozneje bila mladina še vedno pri srcu. Kakor se je sam varoval z vso skrbjo vsakega greha, tako je želel, da bi cvet mladosti, ki se je okoli njega zbiral, ostal neokrnjen.

Župnik od Sv. Apolinarija pripoveduje: »Večkrat sem opazoval, kako je brat Jurij nagovarjal mladeniče najbolj razigrane starosti ter jih ljubeznivo, resno opominjal, naj pazijo na sveto čistost. Besed mu ni bilo treba iskati, kajti njegovo srce, polno goreče ljubezni, je samo našlo primerne izraze. Izredno previdno se je obnašal do ženskega spola. Soču-

stvujoč sicer pri vsaki tožbi žená, pripravljen vedno pomagati — je brzo izvršil delo krščanske ljubezni nasproti pomoči potrebnim ženskam, ne da bi se dal vplivati od nevarnih čustev. Vkljub njegovi strogosti do samega sebe, vkljub skorajda neprestani molitvi, pa vendar ni bil prost skušnjav človeške narave. Kajpada jih je mnogo laže premagoval in odbijal. S pomočjo božjo in angela varuha se je naučil bežati ob pravem času in s tem tudi zmagovati. Vedno se je zavedal, da je človek povsod v nevarnosti, dokler biva v solzni dolini. Modrost in zvestoba do redovnih obljub sta mu narekovali posebno previdnost v občevanju z ženskim spolom. Kratkotamo, nobene ženske ni pogledal v obraz — niti ni sam pričel govora s katero. Če je srečal pozno zvečer mlada dekleta kje na cesti, jih je kar kratkotamo poslal domov, rekoč: »Sram vas bodi! Ali ne veste, kako nevaren kraj in čas je za vas javna cesta in pozna noč!« In bežale so, prepričane, da ima br. Jurij prav in da so mu njihove duše zelo dragocene.

Življenje br. Jurija v samostanu.

Poglejmo si sedaj življenje br. Jurija v samostanu — preden bo zasvetila luč njegovega pobožnega življenja tudi med svetom. Že v prvih treh samostanih so bili sobratje priče njegovega čudovitega življenja, lesketajočega se v vseh divnih čednostih. Predvsem ga je vodila povsod sveta pokorščina. Tam, kjer ni bil predstojnik v bližini, si ga je on sam ustvaril. V valjalnici sta bila zaposlena samo dva brata. Kaj stori brat Jurij. Tovariša pregovori, naj bo on njegov zapovedujoč prednik med delom, pa naj je bil starejši ali mlajši. Enako si je uredil tudi v drugih samostanih. Na potovanju, kjer ga je spremljal kak sobrat, se mu je popolnoma podredil. Njega je ubogal na besedo. Brez njegovega dovoljenja ni ničesar storil. — Zares, brat Jurij si je znal povsod nabirati zaslužnje za nebesa.

Njegovo največje veselje je bila pač angelska služba pri sv. maši. Ker so mu v prvih časih to službo omejili, bi bil skoraj dal slovo samostanskemu poklicu. Ščasoma je bila ta želja utešena docela. V velikem rimskem samostanu oziroma cerkvi so se pričenjale sv. maše že ob 3 zjutraj v kapelici grobnice. Zanj ni bilo nikdar prezgodaj. Od te prve svete maše je nadaljeval svojo angelsko službo, pri kolikih mašah mu je bilo mogoče. Ves v Boga zatopljen brez hibe, brez pomote mirno in varno vršil posamezna dejanja. Klečal je nepremično kot soha z molitveno knjižico v rokah. Na obrazu mu je bilo videti, kako globoko je bil prešinjen od verske skrivnosti sv. maše. Izredno pobožno je pristopil k nebeški mizi, kar se ne da opisati — trebalo bi ga videti. Poln svetega spoštovanja je klečal na zgornji stopnici in prejel Telo Gospodovo s čudovito ginjenostjo, ki se je vidno razlivala z obraza.

P. ANASTAZ:

Jezus, verujem v te

Tk, tk, tk, tk... je drobno odmevalo po kamnitem cerkvenem tlaku. Kdo moti pobožne vernike, zbrane v delavnik k presveti daritvi? Fantič, da bi ga skoraj veter odpihnil, stopica po cerkvi. Prav do prve vrste klopi gre, pobožno poklekne na eno koleno in gre v klop. Ali bo pri sveti maši? Ne, ne utegne, ker bo moral vsak čas v šolo. Zato kmalu vstane, spet pobožno poklekne na eno koleno in tk, tk, tk... do kropilnika. Na prste se vzpne, da pride do blagoslovljene vode. Nato se

poškropi in napravi lep križ. Samo še nihanje vrat je slišati za njim in spet mir.

O, Jezus je vesel takšnih obiskov. Morda za trenutek lahko stopiš v cerkev, preden greš v urad, na trg, po opravkih. Jezus ti ne bo odrekel blagoslova.

Pa še nekaj. Ali ne bi hotel postati podoben temu otroku, drugače se bo otrok ravnal po tebi. V čem pa? V tem, da je tako zgledno pokleknil prav do tal. Le opazuj sebe! Na vlak hitiš; kako imaš urne noge! Ura ti je padla na tla; o, kako so tvoje noge še prožne, da se dajo upogibati po mili volji! Kovanec se ti je pokotalil pod omaro; kaj sedaj?

Tako pokaži svojo vero!

Najprej boš pokleknil in nato še skoraj legel, da boš pogledal, kje je. Prideš v cerkev; le dobro pazi: namesto da bi se pokrižal, podiš muhe, ki jih ni. Tvoje noge so v tistem trenutku kot grčavo poleno, ki se prej prelomi kakor upogne.

Pomni dobro! Pred Najsvetejšim v tabernaklju poklekni na eno koleno. Kadarkoli pa je sveto Rešnje Telo izpostavljeno ali daje duhovnik blagoslov z njim, poklekni pobožno na obe koleni čisto do tal in čepe. Saj daješ čast samemu Bogu; tako nas uči sveta vera. — Jezus, verujem v te.

P. ANASTAZ:

Ker bi vas mogla zadeti nesreča

V hotelu se je zbrala boljša družba k večerji. »Ali smo vsi?« »Eden, dva...« »Tisto že, samo — trinajst nas je.« »Natakar, prosim, pošljite k nam kakšnega gosta; saj ne verjamemo v vraže, ampak...« Vstopi neznanec zanemarjene zunanosti, sede za mizo in je in pije na račun družbe. Prej kakor vsi drugi vstane in odide. Ko se ostali odpravljajo domov, opazijo, da je s štirinajstim gostom izginil dragocen kožuh. Sedaj pa je postala nenadoma nesrečna številka štirinajst!

Vražjevernost se je hitro maščevala, prav tako kakor tisti gospodinji, ki si je z dlani dala brati prihodnost. Medtem ko je ciganka napovedovala veliko nesrečo, so mladi cigančki pokradli, kar jim je vrednega prišlo pod roke.

Prav nič drugega kakor neumna vraža je tudi »Vera in veriga sv. Antona iz Padove«. Kdor dvanajst dni moli vero in vsak dan pošlje po en prepis pisma kakšni ljubljeni osebi, bo imel izredno srečo. Nasprotno svari: »Prosim Vas v Vašem interesu, ne pretrgajte te verige, ker bi Vas s tem mogla zadeti nesreča.«

Kaj ima opraviti vera tukaj? Ljudi naj bi slepila, da je ta vraža nekaj dobrega in nabožnega. V resnici je pa sama prevara. Kdor bo molil vero premišljeno, bo prišel tudi do devetega člana apostolske vere, ki se glasi: verujem v sveto katoliško Cerkev. Kdor pa veruje, kar uči katoliška Cerkev, ta v vraže ne sme verovati. Vraža je takrat, kadar človek pričakuje, da bo stvar sama napravila nekaj takega, česar s svojimi naravnimi močmi ne more. Torej na primer, da bo golo prepisovanje nekega besedila prinesla srečo, kakor je pri imenovani Veri in verigi.

Če stvari same ne morejo izvršiti tega, kar bi jaz rad, se moram zateči k Bogu in ga prositi. Kaj je Bogu všeč in kakšne pobožnosti so Bogu prijetne, o tem pa odloča sveta katoliška Cerkev, ker je njej dal Jezus oblast in dolžnost, vernike prav učiti in jih voditi k večnemu zveličanju. Cerkev takšen način čiščenja svetnikov, kakor je Vera in veriga svetega Antona, prepoveduje, ker je vraža. In ker ni nič drugega kakor slepilo, zato se ni nikomur batil nesreče, pa tudi sreče nima nihče pričakovati.

Dodatek k pismu hoče nezaupljive prestrašiti. Takole pravi: Gospa Vrat. Vilemenova je izgubila vso svojo obitelj, ker ni izpolnila obljube.

Trije pomisleki se vzbujajo ob tem. Prvi pomislek: O obljubi v prejšnjem sploh ni govora. Zato je ta grožnja čisto za lase privlečena. — Drugi pomislek: Lahko bi se zgodilo, da bi vnet razširjevalec te vraže poslal pismo nepriljubljeni osebi in opazoval, ali bo naročilo izpolnila ali ne. V dvanajstih dneh bo že našel priložnost, da ji kaj napravi; potem mu bo seveda mogoče vpiti: Sveti Anton se je maščeval. — Tretji pomislek: V rokah božje Previdnosti smo. Tudi hudobni duh nam more in sme škodovati samo toliko, kolikor mu Bog dopusti. Mogoče bi bilo, da bi hudobni duh uporabil ravno to priložnost v dosego svojega namena. Kajti on bi rad pripravil človeka do tega, da bi začel dvomiti o resničnosti katoliškega nauka in o božji pravičnosti.

V Kamniku je gospa Anica G. okrog božiča prekinila to verigo in je zaradi tega še ni doletela nobena nesreča.

Kdor veruje, kar uči sveta katoliška Cerkev, tudi ne bo verjel neumni veri, da mrtveci stražijo vhod na pokopališče. Kdo pa? Duša, ki je v večnosti, ali telo, ki je v grobu? Kakšen namen pa naj bi imela ta straža? Ali da zabrani nepoklicanim vstop? Živim ne more, mrtve pa drugi noter prinesejo. Revež tisti, ki je zadnji pokopan! Vso dolgo noč, mogoče celo več dni mora čakati na nov pogreb, da ga na straži zamenja tisti, ki ga prinesejo na pokopališče. Toda še veliko večji revež je tisti, ki vse to veruje! Revež zato, ker pokaže vso svojo nevero ali pa vse svoje neznanje in nepoučenost v verskih stvareh.

»Verujte, in sreča bo Vaša. Slava svetemu Antonu iz Padove!« Tako se zaključuje tista Vera in veriga.

In pravilen zaključek: Slava troedinemu Bogu Očetu, Sinu in Svetemu Duhu, ki kaže svojo vsemogočnost, dobrotljivost in usmiljenje po svojih svetnikih. Ne verujte v vraže, ker bi vas mogla zadeti večna nesreča.

Pilatova vlada

(Nadaljevanje.)

V vlaku.

Pilat je bil odšel že z jutranjim vlakom in tako se je zgodilo, da so se fantje zvečer sami pripeljali v Šmarje pri Jelšah na tabor.

Vodil je Petronij.

Mesala se je še dokaj prilično vedel, sicer pa je bil zaspan. Malo pred Šmarjem je bilo.

»Pater pride na postajo, ne?« je vprašal Mesala Petronija.

»Bo prišel!« je popravil Makso, ki je bil v Pilatovi šoli.

Mesala se je urno obrnil kot razdražena čebela, hotel je onemu nekaj reči, pa ga je Petronij presekal.

»Nos si obriši, Mesala!«

Mesala je zardel, postalo mu je nerodno in se je zazrl skozi steklo v pokrajino, ki je brzela mimo.

Prišel je sprevodnik. Fantje so se spogledali, Petronij pa moder, kakor je bil, potegne vozovnice in jih izroči uradniku.

Takrat je Jože bušil v smeh, za njimi so se smejali še vsi drugi, še Mesala je obrnil svojo glavo od okna in se je nasmehnul. Smejati se pač še ni mogel, če je hotel kuhati jezo — — —

»Kakor vodja!« se je zasmel Jože Petroniju.

Ta pa mu je samo zažugal s prstom in ga sršeče skozi smeh v očeh pogledal.

Obrazi so se zjasnili, veselje se je bližalo.

Pri sv. Roku.

Rimska procesija je bila že končana. Po majhni nevihti, je nastal lep večer. Celjski hribi so rdeli v krvavi zarji, da se je zdelo, kakor da gori ves zahod.

Ljudje so se gnjavili pred cerkvenim stopniščem. Bili so domačini, iz okolice, iz Celja, iz Rogateca, iz Zibike, iz vseh globeli in hribov so prišli, še celo tam gori od Sotle, od hrvaške strani. In so čakali...

Videli so igro. Fantje so se trudili. Petronij je dal vse moči iz sebe, tudi Pilat je bil vnet kot ne zlepa.

Na koncu so Tarcizija nesli v bajno razsvetljeno cerkev ob bučanju orgel in sijajnem zvonjenju.

»Kje bomo spali?«

»Saj res, kje pa bomo spali?«

Seveda, srca so bila radovedna. Pa je Pilat samo pogledal, Petronij je pa fante umiril.

Oh, monsignor Vreže, to vam je dušica! Tako zakusko jim je pripravil, da jo bodo pomnili vse žive dni. Mesala je norel, toliko je bilo sira. Pili pa fantje niso. Strmeli so ljudje in Štajerci niso mogli umeti, zakaj ljubljanski fantje ne pijó. So pač Štajerci! ...

Spali so kar v senu. Dolgo ni bilo miru, ker niso imeli luči. Mesala je zbadal naokrog s slamico. Fantje so robantili. Petronij se je kmalu naveličal šal:

»Mesala, mir!«

»Saj nič ni!«

»Mir, ti pravim!«

»Hm, hm!« se je odkrhal Mesala in še poslednjič dregnil Maksa, nato pa se prevalil in je zaspal.

Zunaj je zvezdnata noč obetala lepo vreme!

* * *

Fantje so se drugo jutro odpeljali že s prvim vlakom. Tabora niso čakali. Samo Pilat je ostal s patrom.

Ko so zvečer zopet sedeli ob tabornem ognju so zaman čakali Pilata, ki je spal v Ljubljani.

Takrat je Petroniju nasmeh spreletel lepi obraz.

»Kaj pa je Petronij?«

Marjan je bil radoveden, drugi tudi in so staknili glave skupaj. Sfiletu pa žilica ni dala miru:

»Ali si našel glavno osebo?« Petronij je namreč začel pisati dramo.

»Ne!« mu je odbil Petronij.

Sedaj so postali še bolj radovedni.

»Kaj, Petronij?« je vprašal Franc.

»Vem!«

Marjana je minilo potrpljenje:

»Presneta rimska ošabnost!«

Takrat je Petronij skočil pokonecu in jih pogledal, nato pa je vprašal, kakor da samo on ve:

»Zakaj pa Pilata ni?«

Molk — — —

»Moji dragi,« se je zavrtel na eni peti, nato pa je Marjanu šepnil nekaj na uho. Ta ga je debelo pogledal, se dvignil in žvižgal počitek.

Fantom se je čudno zdelo, toda so odšli.

Pri ognju je potem Jože gledal Petronija, ki je kar nenadoma privlekel svojo vlogo iz žepa in se začel polglasno učiti.

»Kaj noriš?«

Petronij se mu je zasmeljal:

»Pilata bomo igrali!«

Jože je bil tako osupel, da niti glasu ni spravil iz sebe. Samo sedel je in se zastrmel v plamene.

Petronij pa je mislil na »Pilata« ...

Zveza večjih sestic sv. Klare

Slovesni praznik celjskih sester sv. Klare.

Prav lepo so se pripravile naše celjske sestrice na svoj veliki dan. Za sprejem v ZVSK so določile praznik Marijinega oznanjenja, 25. marec, in združile z njim tudi duhovno obnovo svojih src.

Na predvečer praznika je prišel iz Ljubljane zvezni voditelj ter imel v samostanski kapeli za klare kakor tudi za gojenke trgovske in obrtno-nadaljevalne šole ob 5 pop. prvi govor. Nad 140 deklet je prihajalo v obširno kapelo in sledilo pozorno mislim o lepoti dekliške duše v stanju milosti božje. Po litanijah Matere božje z blagoslovom so dekleta opravila velikonočno sv. spoved.

Iz kapele v sprevedu

Drugi dan, na Marijin praznik, je bilo že zgodaj živahno v zavodu č. šolskih sester. Prišla je delegacija klar iz Maribora, ki so poslale s. predsednico in blagajničarko, da se udeležita slavja celjskih sester, katere so jih pričakale na kolodvoru, vse skupaj so pa sprejele delegacijo ljubljanskih klar, ki so prinesle s seboj zvezni prapor. To je bilo veselja in pozdravljanja in kar hitro so si postale prijateljice. In tako je prav, saj nas druži ena misel in navdaja isti duh.

Ob 8 zj. se je začela slovesnost s svečanim vvhodom v kapelo; 53 celjskih klar v uniformah je korakalo za sestriškimi delegacijami s celjskim praporom, dvema banderci in zveznim praporom in zavzelo svoja mesta ob straneh presbiterija in pred njim. Sprejem se je vršil po predpisih novega Priročnika v zvezi s sv. mašo. Pred njenim začetkom stavi voditelj kandidatinjam nekaj vprašanj, na kar vsaka posebej stopi pred sredo oltarja, položi desnico na nagnjeni prapor in obljubi izpolnjevati zvesto predpise Zveze. O. voditelj je imel nato govor o ljubezni Marijini do de- vištva, zvestobi do Križanega in posnemanju naših svetlih vzorov sv. Fran- čiška in sv. Klare, ter je nato blagoslovil pasove in najprej sprejel vrsto sester v nadbratovščino pasu sv. Frančiška. Po blagoslovitvi znakov ZVSK, ki jih je podajala č. s. Simforoza, organizatorica vse prelepe slovesnosti, voditelj jih izročal novim sestram klaram, pripenjala jih je pa s. predsed-

nica, se je začela sv. maša, med katero je pod vodstvom č. s. prof. Ljubomire dovršeno pel samostanski pevski zbor. Bil je pravi užitek slišati tako petje, ki je res dvojna molitev. Po zauživanju se je voditelj, držeč sveto Hostijo nad ciborijem, obrnil k novim klaram, ki so kleče skupno izpovedale svojo posvetitev Gospodu kot velike sestrice sv. Klare po vzorih sv. Frančiška in sv. Klare ter po navodilih sv. očeta. Sledilo je sv. obhajilo vseh klar ter učenk drž. trg. šole in trg. in obrt. nadaljev. šole, ki so se v častnem številu odzvale tiskanemu vabilu veroučitelja g. prof. Kovačiča in zadostile velikonočni dolžnosti. Slovesnost sprejema je bila zaključena navdušeno s himno Povsod Boga.

Po skupnem zajtrku so si mariborske in ljubljanske klare, spremljane od celjskih tovarišic, ogledale celjske znamenitosti. Tudi o. voditelj je poromal k znameniti božjepotni cerkvi na hrib sv. Jožefa, ki je bila, kakor nam je razlagal ljubeznivi g. prof. Kovačič, prvi sedež Bratovščine

Po slovesnem sprejemu v Celju

sv. Cirila in Metoda, ki jo je ustanovil škof Slomšek. Na razvaline gradu celjskih grofov in Friderikovega stolpa nismo več mogli, ker nam je manjkalo časa, pač pa smo si še ogledali krasno gotsko kapelo v starodavni proštiji cerkvi in občudovali stare freske, viteške grbe in kipe in umetniško rezbarsko delo starih mojstrov.

Popoldne ob 2 je imel voditelj 3. govor, namenjen predvsem sestram klaram, v katerem je pojasnil ideologijo in stališče naše organizacije nasproti drugim, sorodnim organizacijam ter nasproti protivnikom. Kot sestavni del »Frančiškove mladine« smo včlanjeni v svetovni zvezi serafinske mladine frančiškanskega reda v Rimu in smo naraščaj III. reda. Kot taki moramo biti zgled notranjega in zunanjega verskega življenja za vse druge organizacije. — Ob 6 zv. je bil zadnji, evharistični govor in zaključek lepih slovesnosti.

Po popoldanskem govoru so male klarice večjim klaram na čast priredile v zavodovi telovadnici odlično uspelo akademijo, z od s. Ljubomire naštudiranimi zbornimi in solističnimi točkami ter z rajalnimi in plesnimi simboličnimi nastopi manjših in večjih deklic pod vodstvom s. Jolande, ki so vsi želi zasluženo pohvalo. Nazadnje je pa še ena deklica na odru izrekla pozdravček o. voditelju in »kito cvetja mu je

dala« — slovenskih nageljnov — na kar je seveda tudi on moral nastopiti in pohvaliti po pravici lepi zgled sestrške ljubezni celjskih sester sv. Klare med seboj, trud in žrtve njihovih čč. sester voditeljic in učiteljic ter skrb in ljubezen, ki so jo pokazale klarice, da čim lepše proslave praznik svojih večjih sestic; taka ljubezen bodi vez med vsemi klarami v Sloveniji, ki se danes kaže tudi v odposlanstvih zastopstev ZVSK iz Ljubljane in Maribora.

Da pa ostane viden spomin na sprejem ZVSK v Celju, je pomagal fotograf, ki je napravil dva posnetka, ki ju tu prinašamo: eden kaže prihod klar s praporom iz kapele, drugi eno skupino s č. s. Simforoze in zveznim voditeljem; škoda da zaradi tehničnih težkoč ni bilo mogoče vseh klar slikati.

Zvečer so celjske klare korporativno spremile ljubljanske in mariborske na postajo. Kar ločiti se niso mogle. Zaradi poslavljanja bi kmalu vlak imel zamudo. Pa so si sveto obljubile, da se kmalu zopet snidejo; če prej ne, pa prav gotovo o počitnicah. Še dolgo so beli robčki pozdravljali s postaje in odzdravljali z vlaka, srca pa so si ostala blizu v topli, sestrski ljubezni.

ZVSK k Mariji Pomagaj na Brezje.

Na pobudo celjske ZVSK se vrši na Brezjah v nedeljo 1. maja t. l. sprejem v ZVSK nekaterih celjskih in ljubljanskih kandidatinj. Celjanke pridejo z lastnim avtobusom in pridružijo se jim tudi Mariborčanke. Ljubljančanke pridejo pri zadostnem številu udeleženk tudi z avtobusom. Nameravan je po sprejemu pri sv. maši izlet v Vintgar in na Bled, popoldne večernice na Brezjah in vrnitev.

Skupni sestanki naj poživijo medsebojne stike med sestrami in dajejo novih pobud in navdušenja za duhovni napredek članic v duhu načel ZVSK.

Kako se gibljejo tretjeredne skupščine

Ljubljana. Letno poročilo — nadaljevanje. Pokojni voditelj p. Salvator je že vpeljal vsakoletno romanje ljubljanske tretjeredne skupščine k sv. Antonu na Roeno. Tudi letos tega nismo opustili. Na praznik sv. Antona 13. junija, bila je ravno nedelja, smo imeli slovesno sv. mašo, ki jo je opravil preč. g. p. dr. Gvido Rant. Popoldne pa je bil mesečni shod ondotne skupščine.

Dne 6. julija se je tretjeredna skupščina korporativno udeležila pogreba velikega tretjerednika prevzv. g. nadškofa dr. Jegliča. Trideseti dan smrti je bila za pokojnega nadškofa sv. maša, pri kateri so tretjeredniki pristopili k sv. obhajilu.

V začetku julija se je celokupno predstojništvo III. reda poklonilo novoizvoljenemu provincialu preč. p. dr. Gracijanu Hericu in ga prosilo za blagohotno pomoč in naklonjenost, kar je tudi rad obljubil. Ob tej priliki preč. p. provincial poudaril, naj tretjeredniki po duhu sv. Frančiška z odpovedjo in samozatajo dajejo dober zgled. Da bi skupščina in ves slovenski tretji red res napredoval in se poglobil v tem duhu Frančiškovem, v ta namen je preč. p. provincial opravil sv. mašo dne 16. julija.

Na tretjeredniški tabor v Šmarje pri Jelšah je poslala naša skupščina deputacijo kakih 20 oseb.

Skupno z velikimi Frančiškoviimi križarji je ljubljanski tretji red dne 8. avgusta izročil prevzv. g. škofu dr. Rožmanu dar za Baragovo semenišče: 27.000 din.

Naša skupščina je letos prvič sodelovala pri ehvarističnem urniku za sv. očeta. Po namenu sv. očeta je bilo opravljenih 12 sv. maš, in sicer od 1.—12. oktobra.

Pri vseslovenskem tretjerednem taboru na Brezjah in pri Sv. Frančišku v Ljubljani smo bili z malimi izjemami vsi navzoči. Več sto ljubljanskih tretjerednikov je bilo na Brezjah, v Šiški pa ni manjkalo nikogar.

Tudi v preteklem letu se je tretjeredna skupščina udeleževala na dobrodelnem polju. Podpirala je ubožne in bolne člane. Zdržali smo tudi popolnoma enega dijaka v serafinskem kolegiju.

»Cvetja« ima naša skupščina naročenega 1600 izvodov. V tem oziru je res prva skupščina v Sloveniji. In zopet je prva pri nabiranju novih naročnikov: 160 novih imamo samo v Ljubljani. Ljubljanski tretjeredniki ubogamo svojega voditelja in zato napredujemo.

V tekočem letu 1938 bomo natančno izpeljali pismeno vizitacijo. Kar bo gnilega, bo odpadlo, kar je dobrega, bo ostalo. Odbor šteje z zaupniki okoli 60 članov. — Tajnica.

Škofja Loka.

Na »vabilu na duhovne vaje« so stale besede: »Vsi bodete veseli.« — Za način veselja nismo vedeli. A krasni govori preč. gosp. urednika »Cvetja« o molitvi, o sv. maši, o sv. obhajilu, o dolžnostih in koristi III. reda ter o posvetitvi dneva morajo prenoviti slehernega, ki ima še količkaj smisla za krščansko življenje. Da je bila štirikrat nabitno polna cerkev vernikov iz vseh krajev in da smo bili vsi veseli, povedo tudi postarni možje, ki niso v III. redu, a so dejali: »Tako fletno ni bilo nikjer, kakor pri kapucinih te tri dni.«

Druga polovica veselja je bilo navdušeno petje, kjer so preč. g. p. Odilo neprekosljivi. Vse je moralo peti — vse je moralo biti veselo.

V spomin na Vas, preč. g. p. voditelj, bomo skušali ohraniti skupne molitve pri sv. maši, kakor ste nas naučili.

Dobri Bog Vam bodi bogati plačnik! Prosimo Vas vsi tisoči, ki smo Vas slišali in z Vami peli, da še pridete med nas. — Fr. Tavčar, odbornica.

Kamnik.

Tretjo nedeljo februarja meseca je imel pomočnik p. voditelja pri shodu govor in potem sprejem ter zaobljube. Na dan shoda je bil sprejet en moški in tri žene, med tednom pa zasebno še tri žene, ki niso mogle priti k skupnemu sprejemu. Zaobljube so napravile tri novinke.

Na pepelnično sredo je bilo zaključeno predavanje o duhovnem življenju. K temu sestanku je p. voditelj povabil kamniškega g. dekana, ki se je vabilu odzval in v daljšem nagovoru poudarjal potrebo skupnega dela. Za spomin na predavanje so dobili udeleženci in udeleženske »Dnevni red lepega življenja« s spletenimi križci.

Ko je že govor o tem, je treba še nekaj dodati. V prvi vrsti gre zahvala p. voditelju, ki si je s predavanji naložil ne majhno skrb. Istočasno pa se je treba zahvaliti tudi častitim sestram usmiljenkam; za večerne segrele ter potrpežljivo prenašale »skalitev nočnega miru«, ko se je nekajkrat resni del programa skrčil in zabavni del malo potegnil. S svojo potrpežljivostjo in uslužnostjo so samo pripomogle k dobri stvari. Pri tem pa ne smemo pozabiti poslušalstva; število obiskovalcev je bilo od 60—70. S svojo požrtvovalnostjo so udeleženci oziroma udeleženske krile same vse stroške in ostalo je še nekaj za prenavljanje samostanske cerkve; s svojo skrbjo pa so povrnilo duhovne darove p. voditelju in p. pomočniku — kakor skrbna Marta — z materialnimi darovi.

Braslovče. Tretjeredno glasilo »Cvetje« je prineslo v naše vrste veliko navdušenja. Saj je »Cvetje« na zunaj preprosto, kakor je bil preprost oče sv. Frančišek, a po svoji bogati in globoki vsebini pa prekaša vse druge liste. Vsak tretjerednik bi moral imeti »Cvetje« ter iz njega dobivati smernice za vzorno katoliško življenje.

Naša tretjeredna skupščina šteje 131 članov. Skupno imamo naročenih 25 izvodov »Cvetja«, nekaj izvodov pa pride posamezno po pošti. (Vsaj polovica članov bi ga morala imeti! Braslovče, zdrami se!) Našo skupščino vodi preč. g. župnik Atelšek. — Tretjerednica.

O. STANKO MARIJA:

Dnevnik kitajske misijonarke

(Nadaljevanje.)

*O Bog, o božja neskončna ljubezen,
o največji moj dan — KITAJSKA!*

21. junij 1937.

Kaj naj bi še nadaljevala potovanje — mama, zlata mama, moji ljubljeni — ali jo vidite! Še je na parniku, ura je 2 popoldne, na obrežju nas že čakajo. Na suho — ŠANGHAJ — v avto — v velikansko poslopje splošne bolnišnice, doma, doma! — (Sliki splošne šanghajske bolnišnice, Hôpital Général, smo prinesli v marčevi številki »Cvetja«.)

On, ki mi je tu od vekomaj pripravil Svojo milost, že čaka: ravno k sv. blagoslovu smo prišle, nekaj trenutkov potem, ko pokleknem na koro tik nad presv. Hostijo. O, na Svoje Srce me je pritisnil, mi rekel, da me ljubi, da bo On moje vse, in me blagoslovil. In jaz, presrečna, sem se Ga oklenila, se Mu dala in zdaj nočem drugega kot Njega, ki me je od vedno tu čakal. O, mamica, kako sladka je ljubezen božja, kako čudovita nežnost! Pomisli samo: prvi sprejem v Kitajski — Jezus sam, prvi pozdrav — blagoslov presv. Hostije, prve besede: Glej, dekla sem Tvoja, zgodi se! — Naj se zdaj še česa bojim, naj me plaši bodočnost, naj mislim, v katero hišo me bodo poslali, kakšno delo mi bodo določili — o ne, ne, ničesar. On ve vse, Njegova ljubezen vse premore, Njegova milost bo z menoj; Njemu živim, božjo čast, neznatno in nevredno, pa vendar voljno orodje Njegove ljubezni hočem biti v zveličanje duš, kjerkoli, v kakršnemkoli delu.

V sobi tik ob kapeli pišem in moja duša čuti tako tiho srečo in v srcu vlada tako blažen mir. O, zakaj Bog tako ljubi to ubogo,

nevredno stvar. — Mamica, vse prve trenutke, kakor jih zdaj občutim, zbiram v Tvoje mamičino srce: naj Ti bo v plačilo za Tvojo ljubezen do otroka, v tolažbo, v zahvalo za vso Tvojo molitev, ki mi je prav gotovo pripravila to srečo prvih trenutkov, ki mi bo za vedno v moč in pogum; Tebi, mati zlata, v zatrdilo ljubezni, s katero otrok misli nate, v zatrdilo združenja v Bogu, ki ne mine, kljub toliki razdalji. Ko Ti bo težko ob misli na otroka, tako daleč od Tebe, spomni se, kdo me je prvi sprejel, vzel v Svoje varstvo, kdo me čuva; vedi, da je Njegova ljubezen in zvestoba večna. Lahko Ti bo, mama, in spet se Ti bo vrnil mir.

Naj bo ta prvi pozdrav iz Kitajske tudi vama, ljubljena bratca moja, v zahvalo za vso vajino molitev in pomoč. Naj bi vama prvi trenutki moje sreče v Bogu bili v zatrdilo, kako čudovita je ljubezen božja do duše, ki išče in hoče samo Njega, zaupa brezmejno samo Njemu, ki mi je moje trdno zaupanje vedno in v vsem tako brezmejno ljubeče poplačal. Naj vama tu takoj v začetku novega življenja znova zatrdim, da bo vsak trenutek, vsaka žrtev, vse delo posvečeno predvsem vama, brata duhovnika, v vajino posvečenje, v posvečenje duš, vama izročeni. Naj vama spet tu zatrdim, kako sem brezmejno srečna v svojem poklicu, da v vseh treh letih — pa naj je bilo po božji Previdnosti pripuščeno karkoli — ni bilo trenutka, ko bi se kesala, da sem sledila božjemu klicu. Ni mi žal, da sem se v vsem oklenila pokorščine, ki mi bo zdaj v največjo oporo; ni mi žal, da sem velikodušno — čeprav se je narava včasih tako upirala — sprejela prilike, v katerih mi je božja ljubezen dajala milost in moč, admirati sebi, svoji volji, biti skrita, postavljeni se na mesto, moji revščini in uboštvu odmerjeno.

22. junija. Zakaj vama to pišem? Tam, kjer na tej strani črnilo menja barvo, pišem že drugi dan — ko imajo ostale 3 tovarišice iz moje provincije že določene hiše in opravilo (šola, bolnišnica); zame še ni določenega ničesar in meni se zdi, da sem še srečnejša kot včeraj, prvi dan. Tako trdno se oklepam presv. Srca moje Hostije in Mu govorim, da nočem drugega kot to, kar mi bo določilo in dalo to Srce. In jaz tako trdno zaupam, da božje Srce v velikodušnosti ne bo zaostajalo, O, kako lepo je prebivati v božjem Srcu in ne videti in ne vedeti ničesar drugega. — Hočem, moram biti, ljubljena, vajina misijonarka in vidva, brata moja, mi bosta pomagala, da bom cela, ne samo na pol.

Tebi, Milica, moj prvi pozdrav — ne joči več — nisem v tujini, ampak doma, doma pred sv. Hostijo, med sestrami, ki so tako dobre.

In Vam oč. oo. Dominik, Stanko, Tarzicij, Otmar, Mariofil — iskrena zahvala za vašo molitev, vašo pomoč, da sem dosegla milost kitajske misijonarke. Ali vas smem še prisrčno prositi za še nadaljnji »memento« pri presv. daritvi? V toliko oporo in moč mi bo. Jaz — ni bilo še dneva, v katerem ne bi vroče prosila in se darovala za brate duhovnike — obljubljam, da bom svoje darovanje obnavljala vedno, vsak dan. Vas pa prosim, da mi pomagate, da bo ta hostija za brata duhovnika čista, popolna, v kolikor mi je odločeno po načrtu božje volje...

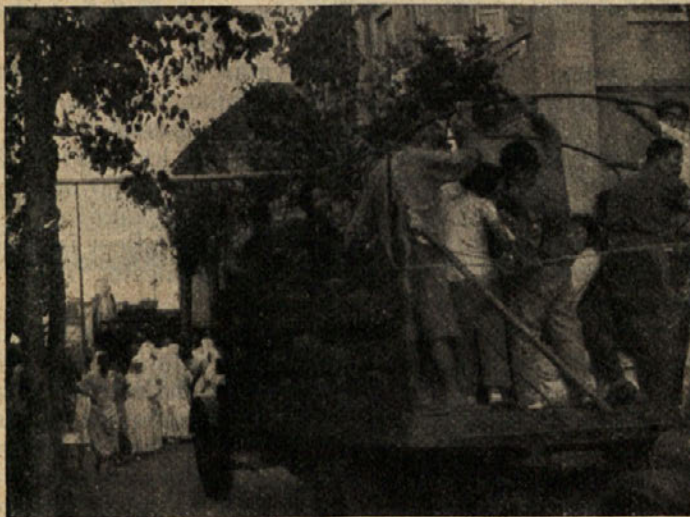
23. junija. — Mamica, ne misli na tujino. Moje oči se potaplajo že 3. dan v lepoto presv. Evharistije, srce in duša okuša vso njeno brezmejno sladkost. Danes sem bila že pri 3 svetih mašah: saj Jezus mi da vse, kar rabim, in to bo vedno, mama, veruj.

Obisk v kitajski bolnišnici. — Včeraj sem bila v naši veliki kitajski bolnišnici; vse je tu: najdenišnica, materinstvo, bolnišnica mož in žena. Kakšna revščina! Najbolj ubogi pridejo samo umret sem. Krstna voda teče. — Sestre, ki kmalu odpotujejo od tu, so smele včeraj krstiti; mene ta milost še čaka. Sredi vse bede pa čuvajo naše sestre,

reševalke duše in telesa. In nad vsem, v kapeli presv. Srca — On — evharistični Jezus, Njegovo živo Sree, ki prosi: Pridite vsi . . . In prihajajo novoprerojeni, prihajajo sestre, da črpajo tu moči; pa jih je še toliko, toliko, ki so v taki temi. Tako malo bolnikov v tej velikanski bolnišnici je katoličanov. In vrste se obiski sester po kitajskih kočah, sredi umazanije, boleznih in revščine, ko se sestra vrne po enem dopoldnevu domov s 35 krsti umirajočih otrok in odraslih.

27. junija. — Spet k svojim. — Čakala sem ta teden odgovora m. provincialke, ki je na potovanju, da bi vam mogoče že lahko naznala, kam mi je namenjeno iti. Pa ga še ni in jaz bom pismo oddala, ker vem, kako moja mama že težko čaka. Takoj ko mi bo mesto odločeno, vam bom sporočila.

Ranjenci in begunci zapuščajo bolnišnico v Šanghaju

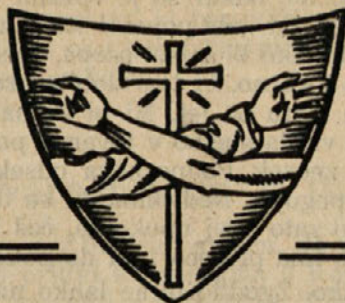
Mama ljubljena, ne bodite v skrbeh zame. Božja Previdnost in ljubezen čuvata nad menoj. Jaz sem tako mirna, tako srečna. On me je izbral, me na Kitajsko poklical, On je vedel zakaj in mi je milost že od vekomaj odločil. Še nikdar se nisem čutila tako brez vsega, ubogo, neznančno. Pa ta ubogi nič sem z vsem zaupanjem ponudila Bogu; na tem uboštvu naj pokaže svojo moč, naj bom orodje v izvršitev božje volje. Na vse sem pripravljena, pred ničemer me ni strah, Bog je moje bogastvo, Hostija moja moč. Ko bi vam znala povedati o presrečni uri odoracije: pogosto sem čisto sama pred Evharističnim — sredi poganskega sveta — o, kako čutim srečo v veri, v ljubezni, kako rada bi se za vso brezmejno ljubezen zahvalila. Danes, v nedeljo, sem bila pri 4 sv. mašah. Čez dan porabim slednjo priliko, da zajamem žive vode za duše, za vas, ljubljeni, da zajamem moči za pozneje, ko mogoče v kakšni majhni hiši v notranjosti ne bo več časa za te presrečne trenutke.

Skupno redovno življenje. — Sedaj že živim skupno življenje. Za zdaj imam delo v notranjosti hiše in je to moj misijon. Prve dneve zaradi spremembe zraka in utrujenosti nisem mogla prav ničesar. Brez vsake moči sem se vrgla pred Hostijo in prosila: Če si me poklical, daj mi moči, da Ti služim! — Zaupanje moje še nikdar ni bilo varano.

Zdaj mi je že čisto dobro in sama sem pričela vstajati z družino ob pol 5 — tu vstajajo zaradi dela vedno ob tej uri — in me več ne utruja. Evharističnemu Kralju pa govorim, da vse hočem, kar On hoče, samo podpira naj me. In kako ne: saj za duše živim, njim je posvečen vsak trenutek mojega življenja. — Ljubljeni moji, kako je meni dobro ob misli na vas, ki me podpirate; kako hvaležno prosim neprestano za vas. Ne nehajte — kjerkoli bom hodila, v kakršnemkoli delu bom — vstajala bom ob misli na moje, ki prosijo zame.

**Pax
et bonum!**

**Mir in
vse dobro!**

P. ANGELIK:

Prihaja čas, ko bo marsikateri, ki se še ni vpisal v Podporni odsek III. reda, prišel v leta starosti in onemoglosti. Ako ne bo imel tedaj dovolj prihrankov, da bi lahko od njih živel brez skrbi do smrti, ali ne bo imel dovolj velike pokojnine in ne bo našel sorodnikov, ki bi ga ljubeznivo sprejeli na stara leta, tedaj bo nastopila zanj beda in prosjačenje. Zelo nerodno mu bo tedaj odgovarjati na vprašanje: »Zakaj se pa nisi vpisal pravočasno v Podporni odsek III. reda? Sedaj bi bil lahko preskrbljen!«

Glavni pogoji za vpis v ta odsek so sledeči:

Kdor se hoče vpisati:

1. Mora biti ud III. reda ali se zavezati, da vanj stopi tekom dveh let;
2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od dobrote bližnjega;
3. ne sme biti star nad 45 let;
4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi kakega nadaljnega pojasnila, se lahko pisмено obrne na »Pax et bonum«, »Podporni odsek III. reda v Ljubljani, Frančiškanska pasaža. Osebno pa lahko tudi na »Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani«.

1. Dosegla sem pokojnino v tovarni, v kateri sem doslužila 35 let. Ali dobim sedaj tudi redne mesečne prispevke od Podpornega odseka?

Odgovor na to je različen, kakor so slučaji različni. Glavno načelo Podpornega odseka je, da daje svojim članom redne mesečne prispevke, kakor hitro so dosegli ali 60. leto starosti ali pa če zaradi starosti, trajne bolezni in onemoglosti ne morejo več izvrševati svojega poklica, s katerim so se preživljali.

Lahko se zgodi, da je kak član Podpornega odseka upokojen pre zgodaj iz kakih zunanjih ozirov. Lahko zaradi tega, ker je pač doslužil svoja leta, lahko tudi zaradi tega, ker zaradi svoje visoke starosti, bolezni ali onemoglosti ni več zmožen izvrševati svoje službe.

Podporni odsek III. reda bo na vsak način redno izplačeval mesečne prispevke tistim, kateri so upokojeni zaradi tega, ker zaradi visoke starosti,

trajne bolezni ali onemoglosti ne morejo več izvrševati svojega poklica, ker to je namen Podpornega odseka III. reda.

Ako je pa kdo upokojen recimo iz kakih zunanjih vzrokov ali zaradi tega, ker je že doslužil svoja leta, se Podporni odsek samo po sebi umevno na to ne more ozirati.

Zakaj ne? Zato ker bi nastal na tak način velik nered. Ako bi se kaka oseba vpisala v Podporni odsek III. reda, ko je bila stara 15 let, bi že s 45. letom dosegla pravico, da lahko dobiva redne mesečne prispevke, ker bi tedaj dopolnila 30 let, odkar se je vpisala v Podporni odsek, in bi potemtakem imela pravico, da dobi popolni stalni mesečni znesek pri Podpornem odseku III. reda. Ako bi taista oseba, recimo, ko je postala stara 20 let, stopila v tobačno tovarno, bi tam dobila pravico do popolne pokojnine šele, ko bi postala stara 55 let. Mi bi se na to prav nič ne ozirali, čeprav bi ona še naprej vršila službo v tovarni, pa bi ji kljub temu izplačevali popolni mesečni znesek Podpornega odseka, ker je pač do tega upravičena po splošnih pogojih. Nedvomno bi se dotična tovarna prav nič ne ozirala nato, da bi jo zato prej upokojila, češ. ker je že doslužila leta Podpornega odseka, zato ima pravico tudi do pokojnine v tovarni.

Obratno je prav tako. Zgodilo bi se lahko narobe. Neka oseba bi že doslužila leta v tovarni in tam začela dobivati pokojnino. Upokojena je bila v tovarni ne zaradi visoke starosti ali zaradi kake trajne bolezni in onemoglosti, temveč edino le zaradi tega, ker je doslužila svoja leta, to je 35 let. Ker je v tovarni doslužila ta svoja leta, ima torej popolnoma pravico do svoje pokojnine, magari če je zdrava kakor dren in bi lahko zaradi svojega telesnega razpoloženja še delala dolgo vrsto let. Pravico ima do te svoje pokojnine, ker je svoja leta doslužila.

Nima pa še ta oseba pravice do mesečnih prejemkov Podpornega odseka, ker je ta odsek ustanovljen zaradi starosti in onemoglosti, ne pa zaradi dosluženih let v kaki tovarni. Kakor se v gori omenjenem slučaju tovarna ne bi prav nič ozirala na to, če je že kaka delavka dosegla pokojnino pri Podpornem odseku, tako se tudi Podporni odsek III. reda ne more ozirati na tovarniško pokojnino.

Lahko je pa možno, da kaka oseba istočasno, ko je dosegla pokojnino v tovarni, dobi tudi stalni mesečni znesek pri Podpornem odseku, to velja n. pr., če je dosegla starost 60 let ali če zdravnik določi, da je zaradi svoje telesne oslabeledosti in onemoglosti nezmožna opravljati svoj poklic in bi ga tudi ne mogla, če bi še ne doslužila let v tovarni. Če bi se zgodilo n. pr., da bi kaka oseba bila upokojena ne zaradi dosluženih let, ampak zaradi tega, ker zaradi telesne oslabeledosti in onemoglosti ne more izvrševati več svojega poklica, tedaj bi naravno tudi Podporni odsek istočasno začel izplačevati svoje mesečne prispevke. Upam, da vam je tako vse jasno. Če boste pa želeli še kakega pojasnila, se lahko obrnete na nas in vam bomo iz srca radi vse pojasnili.

2. Predavanje o Podpornem odseku III. reda.

V nedeljo, dne 15. maja, se bo vršilo ob 5 popoldne po končanem shodu III. reda v Frančiškanski dvorani v Ljubljani (vhod iz Frančiškanske pasaže) vsakoletno predavanje o namenih in ciljih Podpornega odseka, o njegovem stanju itd.

Vsi, ki se zanimajo za Podporni odsek III. reda, so na to predavanje iskreno vabljeni in lahko privedejo s seboj tudi vse take, ki se za to lepo socialno ustanovo zanimajo.

Vstop prost.

3. Občni zbor stavbne zadruga »Mirni dom« v Ljubljani, r. z. z. o. z., se bo vršil v nedeljo, 22. maja 1938, ob 5 popoldne v Frančiškanski dvorani v Ljubljani, Frančiškanska pasaža, s sledečim dnevnim redom:

1. Poročilo načelstva in nadzorstva.
2. Odobritev računskega zaključka za leto 1937.
3. Volitev načelstva.
4. Dopolnilna volitev v nadzorstvo.
5. Sprememba pravil.
6. Slučajnosti.

Ako ob napovedani uri ne bi bila zastopana vsaj desetina deležev, se bo vršil na istem mestu in z istim dnevnim redom pol ure pozneje drug občni zbor, ki bo veljavno sklepal.

Vabite se k udeležbi.

Načelstvo.

Naročnikom v Italiji

Meseca februarja sem bil tako srečen, da sem obiskal naš lepi Kras in sončno Goriško. Ob priliki sv. misijona v Košani je bilo. Mnogi naročniki ste se me takrat spomnili z naročnino. Srčni »Bog plačaj«! Zadnjega februarja in prvega aprila sem bil pri Mariji na Sv. Gori pri Gorici. Kako prijazni so bili vsi italijanski patri. Pred milostnim oltarjem Kraljice svetogorske sem opravil sv. mašo za vse naročnike »Cvetja« v Italiji.

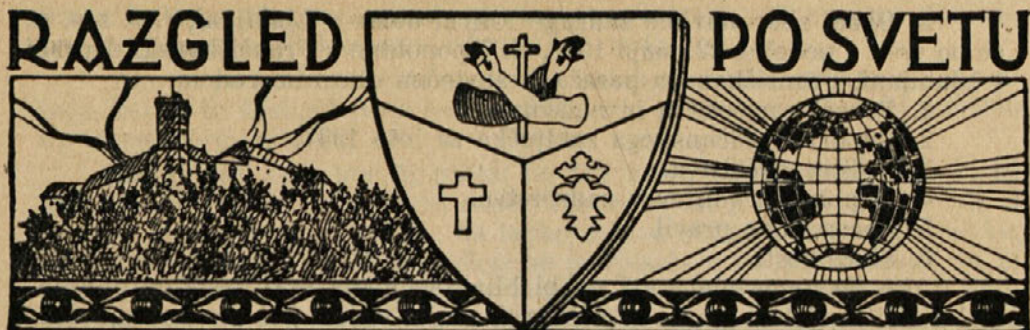
Novo svetišče s samostanom na Sv. Gori

Svoj obisk sem uporabil tudi za to, da sem uredil, kako boste odslej plačevali svojo naročnino za »Cvetje«. Naprosil sem g. župnika v Studenem, da bo on naš zastopnik. Ker je gospod navdušen voditelj III. reda, je mojo prošnjo rad sprejel. Vso naročnino boste torej pošiljali od zdaj naprej temu gospodu, in sicer po pošti. Najbolje je seveda, če bi kdo naročnino pobral od vseh naročnikov v fari, da se naročnina skupno odpošlje. Slovenske duhovnike prosimo, da gredo naročnikom »Cvetja« v tej zadevi na roke. Naslov g. župnika v Studenem je sledeč: V. Don Janež parrocco Studeno p. Postumia, Italia.

Pozdrav vsem naročnikom v Italiji!

Urednik.

P. ODILO:

POSTNI ČAS V BAVARSKI VASI

V neki fari na Spodnjem Bavarskem je že dolgo časa prelepa navada, da vsi fantje župnije vsako leto v začetku postnega časa na slovesen način odlože svoje pipe in vse kadilne priprave. Vse dni štiridesetdnevnega posta se popolnoma zdrže vsakega kajenja.

Ameriški fantje imajo isto navado. Poleg tega še ameriška mladina iz katoliških vrst dodane navadno še tri druge sklepe za postni čas: 1. ne bom plesal v postnem času; 2. ne bom užival sladkorja in 3. ne bom hodil v gledališče. Denar, ki ga katoliška mladina navadno za te stvari potrosi, dajejo v posebne »šparovce« in svoje žrtve v tej obliki prinesejo na veliki petek Kristusu križanemu. Respekt in spoštovanje pred takimi katoličani.

EVHARISTIČNI KONGRES V BUDIMPEŠTI

Kitajski katoličani bodo poslali močno delegacijo na 34. mednarodni evharistični kongres v Budimpešti. Po večini pridejo katoliški dijaki in dijakinje. Spremljal jih bo apostolski vikar iz Nankinga msgr. Yupin. Z romarji pride tudi več duhovnikov in misijonarjev.

Papežev legat bo osebni gost državnega predsednika Horthyja. Gospa Horthy je izjavila nekemu časnikarju: »Tukaj bo stanoval papežev odposlanec kot naš osebni gost. V kraljevi palači bo pa stanovalo šest inozemskih kardinalov.«

Ob priliki evharističnega kongresa bo izdala madžarska država tudi posebne poštne znamke. Na njih bodo podobe: sv. Štefana, sv. Emerika z lokom in lilijo, sv. Ladislava, svete Elizabete, sv. škofa Mavra in svete Marjete. Na znamkah bodo tudi simboli presv. Evharistije: kelih in hostija z baziliko in s cerkvijo kronanja v ozadju.

SV. OČE O MATERINSTVU

Pred kratkim je sv. oče Pij XI. sprejel v avdienco večje število italijanskih mater. Ob tej priliki jim je spregovoril resno besedo o svetosti in odgovornosti materinstva: »Vsak otrok je blagoslov božji, ker ima neumrjočo dušo, ki jo Bog zaupa skrbi materini. Kakor ni med ljudmi večjega dokaza prijateljstva kot beseda »zaupam ti«, tako ni tudi od strani božje gotovejšega znamenja prijateljstva in ljubezni kot otrok, ki je položen materi v varstvo. Bog govori materi: »Svoje zaupanje stavim nate in zato ti darujem dušo.« Kaj pa pomeni beseda »duša«, pa spoznamo najbolj iz tega, da je Kristus Zveličar daroval za človeške duše svoje življenje. Stavite vse svoje upanje na Boga, ki je velikodušen v svojih obljubah.«

SV. FRANCIŠEK ASIŠKI V FILMU

Francoski filmski igravec in režiser Pierre Blanchar je prevzel glavno vlogo v filmu »Sveti Francišek Asiški«, ki ga bodo uprizorili letoš-

njo pomlad v Italiji. Za ta film je sestavljena posebna italijansko-francoska družba, ki je film oskrbela in prevzela. Film obeta biti nekaj lepega, edinstvenega. Saj je pa tudi predmet tako hvaležen.

PREDSEDNIK ROOSEVELT O FRANČIŠKU IN FRANČIŠKANIH

Po tretjeredniškem glasilu Severne Amerike »Franciscan Herald« ponesemo tole zanimivost. Imenovani list je obhajal lansko leto svoj srebrni jubilej, frančiškani so pa obhajali 80-letnico svojega misijona ob Missisipiju. Ob tej priliki je prejel urednik lista od predsednika Združenih držav sledeče pismo:

Bela hiša, Washington, 12. apr. 1937.

Velespoštovani p. Jakob!

Zdi se mi, da se slava frančiškanskega reda razlega skozi vsa stoletja od časov ustanovitelja sv. Frančiška Asiškega. V svoji moči je bil vedno na razpolago srcem in dušam, ki so iskale pomoči in miru. V ubožtvu in verskem veselju najdemo ključ do pravega frančiškanskega duha. Zakaj on, ki je svojim nasledovalcem zapovedal, naj ne poznajo zlata in srebra in nobenega premoženja, temveč naj bodo navezani na usmiljeno in dobrotno roko, on je dal tudi zapoved, da se naj njegovi bratje vedno veselijo v Gospodu.

Z velikim zanimanjem sem zasledoval delo, ki so ga Frančiškovi sinovi izvršili v osemdesetih letih v dolini Missisipija. Zato je moje veliko veselje frančiškanskemu redu čestitati in frančiškanskim patrom

poslati moje tople osebne pozdrave. Trdno sem prepričan, da bodo frančiškani, kakor desetletja pridejo in drede, vedno izpreminjali v dejanje visoki ideal asiškega ubožca — sv. Frančiška.

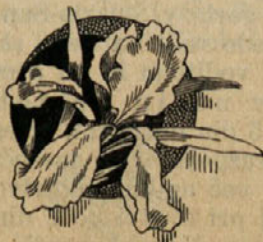
Vam preudani

Franklin D. Roosevelt.

ZA BOLJŠE POSVEČEVANJE NEDELJE

Kanadska vlada je sprejela predlog za boljše in natančno posvečevanje nedelje. Zakon predpisuje in nalaga strogo kazen vsem delodajalcem, ki silijo ljudi k delu ob nedeljah. — Čast taki vladi!

Kdaj se bo pri nas kdo zganil v tem oziru? Stanje je resnično obupno. Ponekod ni nobenega razločka več med nedeljo in delavnikom. Zelo so začeli kršiti nedeljski počitek že naši kmetje. Celororje in kosijo ob nedeljah! Še groznejše pa skrunijo nedeljo razni delavci, ki hodijo med tednom delat v tovarne, na železnice in v rudnike. Doma imajo posestva, ki so vsa obdelana ob nedeljah. Ali res ni nobenega paragrafa, ki bi tukaj malo pritisnil? Ne samo da so slabi katoličani tisti, ki ne izpolnjujejo božje zapovedi »Posvečuj praznik«, temveč tudi najslabši državljani so tisti, ki teptajo božje zapovedi. Kdor nima spoštovanja pred božjo zapovedjo, ima še manj spoštovanja do državne postave. Saj imamo premnogo zgledov za to! Posvečevanje nedelje je termometer naše vere in tudi toplomer našega narodnega poštenja.

Kako mislijo naročniki o »Cvetju«?

Naročnica iz ljubljanske okolice. Cvetje imam naročeno že od leta 1908. Takrat smo ga dobivali še iz Gorice. Pohvaliti moram upravo, da mi je Cvetje pošiljala, četudi ga nisem dve leti mogla plačati. Toda dolg sem poravnala z 10% obrestmi. Pozivam vse, ki ste z naročnino zaostali, da jo poravnate z obrestmi, kot je pravilno. Ostanite zvesti svojemu glasilu in pridobivajte mu novih naročnikov! Vsak tretjerednik bi moral biti naročen na Cvetje. (O da bi bili vsi naročniki tako vestni, kako lepo bi list izhajal! Op. Ur.)

Dolgoletni voditelj piše. Naj se danes dotaknem malo pesmi, ki jih donáša Cvetje izpod peresa p. Krizostoma. Kako lepe so te pesmi in kako primerne za tretjeredno glasilo. Katerokoli moderno pesem človek pogleda, nobena ni razumljiva. Cvetje je vendar zato, da ga bremo in da ga razumemo in da imamo nekaj od branja. Nad vse vesel sem, da smo dobili enkrat svojo taborno pesem, ki jo je Cvetje prineslo v novembrski številki lanskega leta. Resnično, mi hočemo imeti pesmi prigodniškega značaja, ki nam opisujejo glavni cerkveni praznik onega meseca.

Novi naročniki »Cvetja«

Perko Frances, Peskar Margaret, Lindič Theresa, Cesar Mary, Rev. Julius Slapšak, Slamnik Lavrence, Baraga Ivana, Župni urad sv. Ana v Sl. gor. 13, Strašek Terezija, Sešek Helena, Primožič Marija, Zajec Slava, učit., Novak Uršula, Reser Marija, Skale Marija, Sevčnikar Tončka, Belej Helena, preč. g. Šmon Franc, dr. Franc Kruljc, nadžupnik 3, č. s. Simforoza Kovačič 30, Godec Avguštin, Crnkovic Uršula, Gostič Mary, Rupe Veronika. Skupaj 68 in od zadnjič 1124. Vsota znaša 1182.

Kako je z novimi naročniki?

Dva seznama prinašamo v tej številki. Prvi našteva imena novih naročnikov po zadnjem izkazu. Številke gredo nazaj namesto naprej. Prehitro se naveličamo. Iz drugega seznama, ki pove število novih naročnikov po skupščinah in farah, se jasno vidi, kje so delali, kako in koliko so delali. Napaka je v tem, da niste od prave strani prejeli. Napaka je v tem, da po skupščinah nimate agilnega predstojništva, ampak največje dre-mavce in zaspance ste postavili na čelo zaspane armade. Zopet in zopet ponavljam: od predstojništva je vse odvisno, potem seveda od voditeljev in vizitatorjev. Jaz sem na vsaki vizitaciji povedal in bom še: tretjerednik brez »Cvetja« je vojak brez puške. Vizitacijo sem imel zadnji čas v Višnji gori, v Šmarju-Sap in v Cerknici. Poglejte na seznam! Tretjeredniki gredo radi na delo, samo malo ognja jim je treba dati. Ogenj mora priti od voditelja in od predstojništva.

Poslušajte nov način pridobivanja naročnikov: Mnogi ne morejo plačati 15 din naenkrat, z veseljem bi pa vzeli posamezne številke, ako bi bile na razpolago pri mesečnem shodu. Gotovo imate v skupščini ne eno, temveč več agilnih, požrtvovalnih oseb, ki bi »Cvetje« prodajale pri shodu zunaj pri cerkvi po 2 din številko. Ponekod so že to začeli in se izvrstno obnese. V neki manjši skupščini prodajo na shodu vsak mesec redno 30 izvodov »Cvetja«. Pri shodu je treba oznaniti. Začnite

spočetka z desetimi izvodi, četudi s petimi. Takoj bomo imeli nekaj tisoč novih naročnikov. O da bi urednik imel nekaj imen iz vsake skupščine! Upal bi začetni sam. Spalna bolezen je nevarna, pa ima še posledice! Zaspanci so navadno tudi gluhi, ponekod še gluhonemi! To je najhujše, ko čakate, kdo bo začel. Ti začni, ki to bereš! Oni, ki ne berejo, ne morejo začetni. V vsako tretjeredniško družino »Cvetje«!

Seznam novih naročnikov po skupščinah in farah

Ljubljana 160, Celje 61, Kamnik 37, Koroška 36 (Rosegg sam 30), Škofja Loka 29, D. M. v Polju 25, Sv. Anton v Sl. g. 24, Višnja gora 23, Italija 20, M. Nazaret 20, Vič 20, Šmarje p. J. 19, Amerika 18, Rocno 18, Šiška 18, Žalec 18, Sv. Jurij n. Šč. 15, Jurklošter 15, Šmarje-Sap 15, Dobrova 14, Raka 14, Sv. Ana v Sl. gor. 14, Cerknica 13, Polzela 13, Kranj 12, Brežice 11, Črni vrh 10, Hrvatska 10, Gor. vas. p. Rak. 9, Nova štifta, Št. 9, Št. Vid p. Štični 9, Slivnica p. M. 8, Trojane 8, Velenje 8, Vitanje 8, Vrhnika 8, Nova vas pr. R. 7, Tinje 7, Žibika 7, Kostanjevica 6, Loški potok 6, Makole 6, Mirna peč 6, Novo mesto 6, Studenci p. M. 6, Črnomelj 5, Dobova 5, Krško 5, Mislinje 5, Mozirje 5, Smlednik 5, Studeno 5, Sv. Jurij ob T. 5, Sv. Križ 5, Zagradec 5, Cirkovce 4, Dol p. Lj. 4, Dragatuš 4, Grosuplje 4, Jesenice 4, Litija 4, Luče 4, Maribor 4, Osilnica 4, Polenšak 4, Radeče p. Z. m. 4, Srbija 4, Stari trg o. K. 4, Sv. Andr. v Sl. g. 4, Sv. Ilj p. T. 4, Šmartno o. D. 4, Št. Jernej n. Dol. 4, Borovnica 3, Braslovče 3, Cerklje 3, Dobrna 3, Dramlje 3, Gornji grad 3, Javornik 3, Laško 3, Lukovica 3, Mar. Snežna 3, Planina 3, Polhov Gradec 3, Repnje-Vodice 3, Rimske Topl. 3, Senčur 3, Stopiče 3, Št. Vid n. Lj. 3, Trbovlje 3, Vel. Lašče 3, Videm-Dobropolje 3, Železniki 3, Žiri 3, Adlešiči 2, Beltinci 2, Boh. Bistrica 2, Brezovica 2, Dobrunje 2, Hinje 2, Ježica 2, Kamnica 2, Kopanj 2, Krka 2, Ljubno v S. dol. 2, Mojstrana 2, Murska Sobota 2, Planina p. Rak. 2, Podnart 2, Ponikva 2, Ptuj 2, Ptujška gora 2, Radkovec 2, Sv. Frančišek Ks. 2, Rajhenburg 2, Rečica ob Sav. 2, Slivnica p. C. 2, Slov. Bistrica 2, Stari trg p. R. 2, Stražišče 2, Sv. Peter p. N. m. 2, Sv. Peter v S. d. 2, Št. Janž n. Dr. p. 2, Toplice p. N. m. 2, Vojnik 2, Bela cerkev 1, Bled 1, Bohinj 1, Boštanj 1, Črensovci 1, Dob p. Domž. 1, Dobrna p. Celju 1, Dravljje 1, Dravograd 1, Golnik 1, Gomilsko 1, Gradec 1, Hotederščica 1, Hrušica 1, Ig 1, Jezersko 1, Juršna vas 1, Kalobje 1, Kitajska 1, Kočevje 1, Križevci 1, Ljutomer 1, Loka p. Z. m. 1, Mengeš 1, Medvode 1, Mežica 1, Muljava 1, Muretinci 1, Muta 1, Naklo 1, Ortnek 1, Oselica 1, Petrovče 1, Pišece 1, Podčetrtek 1, Podplati 1, Polica 1, Poljane n. Š. I. 1, Preserje 1, Prevalje 1, Rog. Slatina 1, Rovte 1, Sela p. Šumb. 1, Selca 1, Selnica ob Dr. 1, Semič 1, Sorica 1, Stara Loka 1, Stranje 1, Studenec p. Lj. 1, Svečina 1, Sv. Jedrt d. L. 1, Sv. Lenart v Sl. g. 1, Sv. Lovrenc n. P. 1, Sv. Pavel n. Pr. 1, Sv. Rupert n. Dol. 1, Sv. Tomaž p. Orm. 1, Šmartno p. Tuh. 1, Šoštanj 1, Trebelno 1, Tržič 1, Vurberg 1, Zagorje ob Savi 1, Zavrč 10.

Nove knjige

Fran Erjavec: »Zbrano delo III«. V zbirki domačih pisateljev smo zopet dobili lepo slovensko znanstveno delo. Za korak globlje smo prodrli v čudežni Erjavčev svet, ki ga slovenski človek danes vse premalo ceni. Vsak slovenski izobraženec si mora omisliti ta najnovejši zvezek njegovega zbranega dela. Cena vezani knjigi je 120 dinarjev.

Mohorjeva knjižnica nas je letos presenetila z že dolgo obljubljenim drugo izdajo Milčinskega humoristično-satirične povesti »Ptički brez gnezda«. Hvaležni smo ji za to delo, ki je najbolj vzgojno, kar jih imamo v slovenski književnosti. Priporočamo jo staršem in vzgojiteljem, posebno pa mladini, za katero bo knjiga tudi zaradi posrečenih Smrekarjevih ilustracij še poleg vsega nov užitek. Segajte po njej!

Z zvezkoma »Bolgarskih« in »Poljskih novel« smo dobili malo več vpogleda v bratske književnosti. Posebno poljske so zelo dobro izbrane. Oboje je izdala Mohorjeva knjižnica okusno opremljene.

J. M. Seigerschmied: **Po Mariji k Jezusu.** Znani slovenski nabožni pisatelj J. S. Seigerschmied, pisatelj popularne knjige »Bodi svoje sreče kovač« in še mnogo drugih, je napisal za letošnji maj nove »Šmarnice« pod vtisom gesla pokojnega velikega nadškofa dr. Jegliča »Po Mariji k Jezusu« ter jih je posvetil »Mariji v Lurdu — oznanjevalki večnosti in vodnici k pravi sreči«. Zato je to knjižico v podnaslovu označil tudi kot »duhovno romanje« v Lurdu ob 80 letnici Marijinega prikazovanja«. Prav na današnji dan — 11. februarja — je namreč preteklo 80 let — bilo je l. 1858 — ko se je Marija v lurški skali pokazala mladi pastirici, sedaj svetnici sv. Bernardki, ter ji jasno razodela svojo skrivnost: »Brezmodežno spočetje sem!« In odtlej se na tem svetem kraju gode čudeži, s katerimi je slepim očem jasno razodeto, da obstoja še en višji in skrivnostnejši svet, kakor pa je naša bedna zemlja, ter da v njem ne veljajo zemski zakoni. Tu se razodeva Bog po Mariji. Veliko pisateljev je že opisovalo čudežne dogodke v Lurdu in nihče jih še ni mogel ovreči, da, moderni francoski pisatelji so se vžgali z novo vero do lurške Marije ter so ji posvetili, na primer Jammes ali Mauriac, lepe novele in opise. Pri nas je svoj čas izdal že veliko knjižico o lurških čudežih Kosar, zdaj pa jih je po novejših virih povezal lepo v šmarnice in večnostno premišljevanje Seigerschmied ter jih za letošnji lurški jubilej nudi slovenski verni občini za tradicionalno čtivo v Marijinem mesecu. Sicer se »v smislu dekreta papeža Urbana VIII. želi za vse, kar se tu piše o čudežih, le toliko veljave, kolikor jo priznava nezmotljiva katoliška Cerkev, zdrava pamet in zgodovinska resnica«, toda prepričani smo, da bodo te »Šmarnice« mnogo pripomogle k bogoljubnemu življenju in k utrditvi vere ter k večni častitvi Lurške Marije. Naj vodijo te ljube zgodbice naše verno ljudstvo po Mariji k Jezusu! — Cena je 18 din. — Založila Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani.

Darovi

Za frančiškanski kolegij in večno luč v kolegiju:

Zavod sv. Terezike nabral 70 din, neimenovana 10 din, Setnik Janez 10 din, neimenovan 10 din, Lešnik Alojz 4 din, neimenovana 10 din, Klep Ana 10 din, neimenovana 10 din.

Za Baragovo semenišče:

Neimenovana 100 din, neimenovana 100 din.

Največji slovenski denarni zavod

Mestna hranilnica ljubljska

*
Lastne rezerve nad
Din 26,000.000.—

*
Prirastek novih vlog v januarju 1938
Din 14,075.000.—

*
Prirastek novih vlog v februarju 1938
Din 10,694.000.—

*
Prirastek novih vlog v marcu 1938
Din 10,572.000.—

*
Vloge vsak čas razpoložljive.

*
Za vse obveze hranilnice jamči
Mestna občina ljubljanska

Misijonski poklici

Dečki, ki žele nekoč
kot misijonarji (du-
hovniki ali misijonski
bratje) delovati med za-
morci, se sprejmejo v
Knobleharjev zavod. —
Mesečnina za dijake niz-
ka. Ti obiskujejo škof.
klas.gimnazijo v št.Vidu.
Za pojasnila se je obr-
niti na misijonišče

Knobleharjev zavod

Dravlje p. št. Vid nad Ljublj.

Za armado sv. Križa:

Jaklič Ivan 5 din, I. Č. 20 din, Pibernik Marija 147.5 din, Grdin
Franciška 10 din, Franč. sam. Kamnik 18 din, Držaj Ana 10 din, Adamič
Elizabeta 10 din, Kokalj Marija 20 din, neimenovana 10 din, neimenovana
20 din.

Za sklad »Cvetja«:
Neimenovana 10 din.

Za kruh sv. Antona:
M. G. 50 din, neimenovana 10 din.

Za frančiškanske misijone:

Neimenovana 10 din, Božičnik Marija 100 din, Jaklič Ivan 10 din,
Konstantini Marija 12 din, Petkovšek Marija 12 din, Barce Marija 12 din,
Serajnik Rolenda 12 din, Črne Ana (za krst zamočka na ime Jožef) 50 din,
Kocjan Jožefa 10 din, Turk Jožefa 10 din, Omerza Neža 10 din, Knaus
Katarina 10 din, Ahlin Marija 10 din, Glavič Jožefa 10 din, Tretji red v
Novem mestu 1930 din, Dijaška Marijina kongregacija 100 din, Neimeno-
vana po p. Angeliku 10 din, Dimec Ana 50 din, Pečan Franciška 18 din,
Pečan Marijana 12 din, Kastelic Franc 15 din, Celarc Ivana 15 din, Sluga
Rozi 200 din, Neimenovana za krst zamočka za ime Frančišek 40 lir, Ne-
imenovana za krst zamočka na ime Frančišek 30 lir, Verbajns N. 4 din,
Neimenovana 20 din.

Slivšek Marija 40 din, Soda Marjeta 50 din, Soda Franc 50 din, Ulčar
Ivana 50 din, neimenovana 30 din, neimenovana 100 din, za krst otroka
na ime Janez in Marijan 100 din, Vertačnik Marija 5 din, Jančar Uršula
30 din, neimenovana 50 din, Glušnik Neža za krst otroka na ime Anton
100 din, ista 12 din, Glušič Neža za krst otroka na ime Terezika 100 din.

ANTON SFILIGOJ

LJUBLJANA

Franciška ulica, poleg Franciške cerkve

ima vedno na zalogi:

Devocionalije:

Križe (razpela) lesene in kovinaste s podstavkom ali take, da se pritrdijo na steno. Poleg tega nudim primerne svečnike. — Kipe v višini od 20 cm do 150 in 200 cm. — Svetinjice iz aluminija in posrebrene (alpaka-srebro). — Rožne vence domačega izdelka. — Podobice, od Din 8.— naprej, in druge nabožne predmete za darila

Molitvenike, slike, pisarniške potrebščine:

Šolske zvezke, peresa, vse uradne listine, kuverte, črnila, risalno orodje, tuše, risarske glavne papirje, blagajniške in druge trgovske knjige, nalivna peresa, tintnike, pisalne garniture, pisemski papir itd

NAŠA LJUBEZEN TEBI, GOSPA

s krasnimi slikami

in v res lepi opremi. Spisal dr. p. Roman Tominec, O. F. M.